

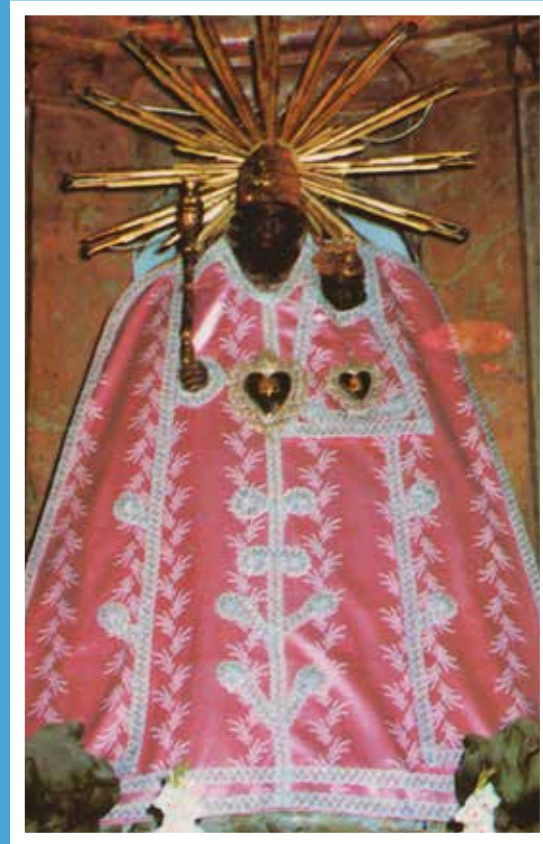

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2016. júl.–aug.
XXI/4. szám

Ára: 290,- Ft

Kópháza – kegyszobor

Térítsd meg a lelkeket

Ó, drága Jézus, hívlak Téged, hogy öleld át Isten minden gyermekét, és borítsd be őket Drága Véreddel. Engedd, hogy Véred minden cseppje beborítson minden lelket, hogy így megvédje őket a gonosztól.

Nyisd meg mindenki szívét, különösen a megkeményedett lelkeket és azok szívét, akik ugyan ismernek Téged, de a büszkeség bűne foltot ejtett rajtuk, hogy leboruljanak és könyörögjenek azért, hogy szereteted fénye árassza el a lelküket.

Nyisd meg szemüket, hogy meglássák az igazságot, hogy isteni irgalmasságod virradata rájuk zúduljon, és beborítsa őket irgalmasságod sugaraival.

Téríts meg minden lelket kegyelmeid által, különösen azokat, drága Jézus, akiket most kérek tőled (itt nevezzük meg a személyes szándékot).

Irgalomért könyörgöm hozzád, és egy napi bűjtöt ajándékként felajánlok neked, minden héten ebben a hónapban, engesztelésül minden bűnért. Ámen.

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem, Regőczy István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 15.....	1
Részlet a Szeretláng Naplóból (9)	6
A hálátlanság kora	12
Hogyan éljük túl az eretnokség sivatagát	14
Hithűség, Egyházhűség, Istenhűség.....	16
A kiengesztelődés és az engesztelés.....	25
A kiengesztelődés és az engesztelés szentírási alapjai	28
Csodálatos kendő	37
Szent József oltalma.....	38
Mária-kegyhelyek	
Kópháza.....	42
Mária kicsinyei	
Adjuk át magunkat.....	44
Rózsafüzér	
Szeplőtelen szívem vérzik	46

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Szentföld, Tábor-hegy,
ferences templom

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 15.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Hiszek egy Istenben: mindenható Atyában

(2013. január 30.)

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt szerdai katekézisben a Krédó első szavainál álltunk meg: „Hiszek egy Istenben”. De a Krédó pontosabbá teszi ezt az állítást azzal, hogy hozzáteszi: Isten a mindenható Atya, mennynek és földnek Teremtője. Most veletek együtt ennek az Istenről adott meghatározásnak első részéről szeretnék elgondolkodni, tudniillik arról, hogy Atya az Isten.

Az atyasággal kapcsolatos nehézségek

Nem mindig könnyű ma az atyaságról beszélni. Főleg a nyugati világban a szétesett családok, a munkával kapcsolatos egyre kimerítőbb feladatok, a család anyagi szükségleteiről való gondoskodás, a média szétszóró hatása – mindez a mindennapokban csak néhány azon tényező közül, amelyek akadályozni tudják az apa és a gyermekek közötti derűs és építő kapcsolatot. Olykor nehezzé válik a kommunikáció, csökken a bizalom és megnehezül az apával való kapcsolat. Ezzel együtt nehezzé válik Istent atyának képzelni, mert nincsenek megfelelő mintaképek. Aki tapasztalatból túlságosan tekintélyes és hajthatatlan, vagy közböcs és érzéketlen, vagy egyenesen távollévő apát ismert meg, annak nem könnyű derűsen gondolni Istenre, mint atyára és bizalommal ráhagyatkozni.

Isten atyasága a kinyilatkoztatásban

De a bibliai kinyilatkoztatás segít felülemelkedni e nehézségeken, mert olyan Istenről beszél, aki megmutatja, mit jelent az igazi atyaság; s főként az evangélium segít, amely megmutatja Istennek ezt az atyai arcát, aki annyira szeret, hogy saját Fiát adja oda az emberiség üdvösségéért. Az atyaságra való hivatkozás tehát segít megérteni valamit Isten szeretetéből, aki azért változatlanul nagyobb, hűségesebb,

tökéletesebb bárki emberi apánál. „Ki az közületek – mondja Jézus, hogy megmutassa tanítványainak az Atya arcát –, aki a fiának, ha az kenyeret kér, követ nyújtana? Vagy ha halat kér, skorpiót nyújtana neki? Ha tehát ti, pedig rosszak vagytok, tudtok jókat adni a fiaitoknak, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérik tőle.” (Mt 7,9–11; v.ö. Lk 11,11–13.) Atyánk az Isten, mert megáldott és kiválasztott minket a világ teremtése előtt (v.ö. Ef 1,3–6), Jézusban valóságosan gyermekeivé tett (v.ö. 1Ján 3,1). És Isten Atyaként szeretettel kíséri életünket azáltal, hogy nekünk ajándékozza a Szavát, tanítását, kegyelmét, Szentlelkét.

Jézus beszél az Atyáról

Ahogy Jézus kinyilatkoztatta, Isten olyan Atya, aki táplálja az ég madarait anélkül, hogy vetni és aratniuk kellene; olyan csodálatos színekbe öltözteti a mezei virágokat, hogy még Salamon sem volt úgy felöltözve minden ékességében (v.ö. Mt 6,26–32; Lc 12,24–28); mi pedig – teszi hozzá Jézus – sokkal többet érünk a mezei virágoknál és az ég madarainál! És ha az Atya olyan jó, hogy „fölkelti a Napját jókra és rosszakra, és esőt hullat igazakra és bűnösökre egyaránt” (Mt 5,45), akkor mi mindig félelem nélkül és teljes bizalommal hagyatkozhatunk atyai megbocsátására, amikor elvétjük az utat. Isten jóságos Atya, aki visszafogadja és magához öleli a bűnbánó tékozló fiút (v.ö. Lk 15,11 sk.), ingyen megbocsát annak, aki bocsánatát kéri (v.ö. Mt 18,19; Mk 11,24; Jn 16,23), és megkínál az élet kenyérével és az élő vízzel, amelyek örök életet adnak nekünk (v.ö. Jn 6,32.51.58).

A zsoltárok Atya képe

Ezért a 27. zsoltár imádkozója ellenségektől körülzártan, rosszakarók és rágalmazók gyűrűjében, miközben segítséget kér az Úrtól és hívja őt, nagy hitről tesz tanúságot, amikor mondja: „Apám és anyám magamra hagytak, de az Úr elfogadott engem” (10. vers). Isten olyan Atya, aki soha nem hagyja magára gyermekeit; szerető Atya, aki támogat, segít, befogad, megbocsát, üdvözít, az emberi léptéket végtelenül meghaladó hűséggel, azért, hogy kitarulhassunk az örökkévalóság előtt. „Mert az ő irgalmassága örökkévaló”, ahogy az üdvtörténetet felidéző 136. zsoltár litániázó refrénje minden versében mondja. Isten atyai szeretete soha nem lankad el, nem tudjuk elfárasztani; a végletekig, egészen a Fiú feláldozásáig ajándékozó szeretet. A hit adja nekünk ezt a bizonyosságot, amely biztonságos sziklát jelent életünk építésénél; szembe tudunk nézni bármilyen nehézséggel vagy veszéllyel, válságos helyzetek sötétségével és a fájdalom idejével, mert megtámaszt a bizalom, hogy Isten nem hagy minket magunkra, mindig közel van hozzánk, hogy üdvözítsen és elvezessen az örök életbe.

Jézus megmutatja az Atyát

Jézus Krisztusban mutatkozik meg teljesen a mennyekben lévő Atya jóságos arca. Ha megismerjük Jézust, megismerjük az Atyát is (v.ö. Jn 8,19; 14,7), s ha látjuk Jézust, látjuk az Atyát is, mert Ő az Atyában van, és az Atya őbenne (v.ö. Jn 14,9.11). Jézus Krisztus „a láthatatlan Isten képmása”, ahogy a kolosszeieknek írt levél himnusza mondja, „az egész teremtés elsőszülötte... az elsőszülött a halottak közül”, „általa nyertük el a megváltást, bűneink bocsánatát”, és mindenek megbékélését, „mert Ő a kereszten a vérével megbékéltetett mindent, ami a földön van, és mindent, ami a mennyekben van.” (v.ö. Kol 1,13–20.) Az Istenbe, az Atyába vetett hit megköveteli a Szentlélek hatására a Fiúban való hitet is, mellyel elismerjük az üdvözítő keresztben az isteni szeretet végső megnyilvánulását. Atyánk az Isten, aki nekünk ajándékozza a Fiát; Atyánk, aki megbocsátja bűnünket, és elvezet bennünket a föltámadott élet örömeire; Atyánk, aki nekünk ajándékozza a Szentlelkét, aki gyermekeivé tesz és lehetővé teszi, hogy igazán így szólíthassuk: „Abba, Atya!” (v.ö. Róm 8,15). Ezért amikor Jézus imádkozni tanított, a Miatyánkra tanított meg minket (Mt 6,9–13; v.ö. Lk 11,2–4).

Isten szerető Atya

Isten atyasága tehát végtelen szeretet, hozzánk, mindenben segítségre szoruló gyermekéhez lehajló gyengédség. A 103. zsoltár, az isteni irgalmasság nagy éneke mondja: „Amint könyörül az atya a fiakon, úgy könyörül meg az Úr az Őt félőkön. Mert Ő tudja, hogy miből vagyunk, és megemlékezik róla, hogy por vagyunk.” (13–14. vers) De éppen a kicsinységünk, emberi természetünk gyöngesége, a törékenységünk hívja az Úr irgalmasságát, hogy mutassa meg atyai nagyságát és gyöngédségét azáltal, hogy segít, megbocsát és üdvözít bennünket.

Isten atyai szeretete mindenható

És Isten azzal válaszol a hívásunkra, hogy elküldi a Fiát, aki meghal és feltámad értünk; részese lesz gyöngeségünknek, és megteszi azt, amit az ember egyedül soha nem tudott volna megtenni: ártatlan bárányként magára veszi a világ bűnét, újra megnyitja az Istennel való közösségre vezető utat, és Isten valóságos gyermekeivé tesz bennünket. És éppen a húsvét misztériumában nyilatkoztatja ki teljes fényességével az Atya arcát. Éppen ott, a dicsőséges kereszten mutatkozik meg Isten, „a mindenható Atya” nagysága a maga teljességében.

A mindenható Atya és a keresztség

De föltehetnénk a kérdést: hogyan lehet Krisztus keresztségére nézve egy mindenható Istenre gondolni? Hiszen szerintünk a keresztség a rossz hatalma odáig ér, hogy megöli Isten Fiát! – Mi a saját vágyaink és elképzeléseink szerinti isteni mindenhatóságot szeretnénk látni; olyan „mindenható” Istent, aki megoldja a problémákat; aki közbelép, hogy mi elkerüljük a nehézségeket; aki legyőz minden ellenséges erőt, megváltoztatja az események folyását és megsemmisíti a fájdalmat.

Isten mindenhatósága és a rossz

Ezért ma néhány teológus azt mondja, hogy Isten nem lehet mindenható, mert ha az volna, nem volna annyi szenvedés, annyi rossz a világban. Valóban, a rossz és a szenvedések láttán sokunknak kérdéssé, nehézzé válik egy Atya Istenben hinni, és elhinni, hogy mindenható. Mások bálványoknál keresnek menedéket, engedve a kísértésnek, hogy a válaszokat egy feltételezett „mágikus” mindenhatóságnál és képzeletbeli ígéreteiben találják meg.

Az Atya igazi ereje

A mindenható Istenbe vetett hit azonban arra késztet, hogy egészen más ösvényeken járjunk: tanuljuk meg megismerni, hogy Isten gondolatai nem a mi gondolataink és az Ő utai mások, mint a mi utaink (v.ö. Iz 55,8), s hogy a mindenhatósága is más: nem automatikus, vagy önkényes erőszak, hanem lényegi jellemzője a szerető és atyai szabadság. Valójában Isten azzal, hogy szabad lényeket teremtett, a szabadság megadásával lemondott hatalmának egy részéről és átadta szabadságunknak. Ennyire szereti és tiszteli a szeretet szabad választát, amellyel hívására válaszolunk. Isten Atyaként azt várja, hogy gyermekeivé váljunk, és így éljünk az ő Fiában, közösségben, teljes családiasságban Ővele. Mindenhatósága nem erőszakban, nem minden ellentétes erő megsemmisítésében mutatkozik meg, ahogyan mi szeretnénk, hanem egy, csak látszólag gyenge magatartásban: a szeretetben, az irgalmasságban, a megbocsátásban, szabadságunk elfogadásában, és abban a fáradhatatlan hívásban, amellyel a szív megtérésére hív. Isten gyengének látszik, ha arra gondolunk, Jézus imádkozik, és engedi, hogy megöljék. Ez a látszólag gyenge magatartás, a türelem, a szelidség és a szeretet bizonyítja, hogy ez a mindenhatóság igazi formája! Ez az isteni hatalom! És ez a hatalom győzni fog! A Bölcsesség könyvének bölcse ezzel fordul Istenhez: „Könyörülsz mindenben, mert mindenre képes vagy; és megbocsátod az emberek bűneit a bűnbánat miatt. Mert szeretsz mindent, ami van... Könyörülsz mindenben, mert a teid, Uram, aki szereted az életet.” (II, 23-24a.26).

Isten atyai szeretete győzi le a rosszat

Csak az képes elviselni a rosszat és együttérző lenni, aki valóban hatalmas; csak az tudja érvényesíteni maradéktalanul a szeretet erejét, aki valóban hatalmas. És Isten, akihez minden létező tartozik, mert mindent Ő teremtett, teljes és mindenre kiterjedő szeretete hatalmát azzal mutatja meg, hogy türelemmel várja a megtérésünket, mert azt akarja, hogy valóban a gyermekei legyünk. Isten várja a megtérésünket. Isten mindenható szeretete nem ismer határokat, annyira nem, hogy „a tulajdon Fiát sem kímélte, hanem mindannyiunkért odaadta őt” (Róm 8,32). A szeretet mindenhatósága nem a világ hatalmának ereje, hanem a teljes odaadásé, és Jézus, Isten Fia azzal nyilatkoztatja ki a világnak az Atya igazi mindenhatóságát, hogy az életét adja értünk, bűnösökért. Íme, ez az igazi, hiteles és tökéletes isteni hatalom: a rosszat nem rosszal, hanem jóval viszonzni, a sértésre megbocsátással, a gyilkos gyűlöletre éltető szeretettel válaszolni. Akkor valóban vereséget szenved a rossz, mert Isten szeretete lemossa; akkor valóban legyőzik a halált, mert átalakul az élet ajándékában. Az Atya Isten feltámasztja a Fiút: a halált, a nagy ellenséget (v.ö. IKor 15,26) térdre kényszerítik és megfosztják a mérgétől (v.ö. 15,54-55), mi pedig, megszabadulva a bűntől megkezdhetjük teljes istengyermeki életünket.

Az Atyába vetett hit megtérésre hív

Így tehát, amikor ezt mondjuk: „Hiszek egy Istenben, Mindenható Atyában”, kifejezzük a hitünket Isten szeretetének hatalmában, amely az ő meghalt és feltámadott Fiában legyőzi a gyűlöletet, a rosszat, a bűnt, és kitar bennünket az örök élet befogadására, a gyermekek életének befogadására, akik mindig „az Atya házában” szeretnének élni. Elmondani: „Hiszek egy Istenben, Mindenható Atyában”, az ő hatalmában, Atyaságában, mindig a hit, a megtérés ak-tusa, gondolkodásunk, érzületünk, egész életmódunk átalakításának a tette.

Kedves Testvéreim! Kérjük az Urat, támogassa a hitünket, segítsen, hogy valóban megtaláljuk a hitet és adjon nekünk erőt a megfeszített és feltámadott Krisztus hirdetésére, és arra, hogy Isten és a felebarát szeretetével tanúskodhassunk róla. Adja Isten, hogy be tudjuk fogadni istengyermekségünk ajándékát, és meg tudjuk élni a Krédó teljes valóságát azzal, hogy bizalommal ráhagyatkozunk az Atya szeretetére és irgalmas mindenhatóságára, amely az igazi és üdvözítő mindenhatóság.

Részlet a Szeretláng Naplóból (9)

1962. augusztus 6.

Reggel a szentáldozáskor, vagyis már előtte is ismét panaszaival árasztotta el lelkemet:

„**Egyetlen léleknek sem szabadna elkárhoznia, kiket papjaim gondjaira bíz-
tam.** Ez a szó, hogy elkárhozik, iszonyatos fájdalmat okoz Szívemnek. Újra átszen-
vedném a kereszthalált minden lélekért, de ezerszer nagyobb fájdalommal, mert az
elkárhozottaknak már nincs reményük. Vágyaiddal mentsd meg a lelküket!

Tudod, ugye, hogy háromféle keresztség van: víz-, vér- és vágykeresztség. A lel-
kek megmentésénél ez a három a megmentő. Szentséges Szívemből vér és víz folyt
ki reátok, és a hatalmas vágy, mellyel ezt tettem értetek. Tudod, mi a vágy? Egy
csodálatos, érzékeny eszköz, mely még a legtehetetlenebb embernek is birtokában
van, és mint csodás eszközt használhatja fel a lelkek megmentésére. A fontos csak
az, hogy a vágyát egyesítse az Én oldalamból kifolyó drága Szent Véremmel. **Le-
ánykám, fokozd vágyaidat minden erőddel, mert ez sok lelket ment meg!**”

Mikor az édes Üdvözítő azt mondta, hogy iszonyatos fájdalom Neki a lel-
kek elvesztése, elkárhozása, ebből a fájdalomból nekem is részt engedett érez-
nem. Lelkemben olyan hasító fájdalmat éreztem, hogy majd összerogytam.

„Uram, Jézusom, minden erőmmel azon vagyok, hogy a rám bízott lelkek
el ne kárhozzanak.”

1962. augusztus 7.

Panaszkodtam, hogy „Jézusom, olyan elhagyott vagyok”.

„Akkor mit szóljak Én? Van-e Nálam elhagyottabb, megvetettebb, akit job-
ban elfelednek, mint Engem? Ha tudnák, mennyire szenvedek, mennyire só-
várgok utánuk! Folytonos egyedüllettemben szólítgatlak (benneteket) sok sze-
retettel és türelemmel, és ti úgy tesztek, mintha Én egy érzés nélküli személy
lennék. Pedig ha bizalommal közelednétek Hozzám, megéreznétek azt a forró
szeretetet, mellyel Szent Szívem irántatok érez, mely értetek lángol. Ha valahol,
bármerre is tűz támad, hogy összefuttok, és mentek segíteni, hogy a tűz minél
kevesebb kárt okozzon. **A sátán tüzét mégsem oltjátok.** Engeditek, hogy pusztít-
son a pokol lángja. De jaj nektek, kik gyáván nézitek, kik felelősek vagytok!
Eltakarjátok szeméiteket, és engeditek tovább a lelkek elkárhozását.

Ismerhettek, tudjátok ti, választott lelkek, türelmem és jóságom határtalan,
de ismeritek szigoromat is, mellyel el fog hangzani felettetek: Távozzatok
Tőlem az örök tűzre! Kezetek nem gyűjt Velem, csak szétszór. Ó, ti igazán

szerencsétlenek, Nekem szentelt lelkek, szálljatok magatokba, és térjete már
Hozzám! Van még idő. Ne engedjétek magatokon úrrá lenni a jóra való rest-
séget! Ez minden bajnak a gyökere, mely lelketekbe férközik. Koptassátok
le magatokról legalább ti minél hamarabb ezt a szörnyen kétségbeejtő bűnt,
melyről nem akartok tudomást szerezni. A sátán úgy eltorlaszolta lelketekben
az isteni fény útját, hogy az be ne hatoljon, és ennek a fénynek éltető világos-
sága nélkül a restség sötét nyomása alatt szenvedtek és kínlódtok.

Jöjjetek Hozzám, kik a jóra való restséggel terhelték vagytok, Én leveszem
vállatokról azt a fohászt, melyet a családdal együtt az esti ima után még elimád-
koztunk: „Édes Jézusom, add, hogy a bűnösök és a pogányok megismerjenek,
megtérjenek, és Téged nagyon szeressenek!” Kedves szavakkal emlegette ezt:

„Leánykám, tudod, hogy az akkori vágyakozásaiddal mennyi lelket kívántál
Nekem, amit Én meg is hallgattam, és a lelkek, óhajtasaid által meg is ismertek,
sokan megtértek és sok közülük nagyon-nagyon szeret. Tudod, miért említem
ezeket ismét? Mert látom kételyeidet: állandóan az zaklat, hogy vágyakozásaidal
mit lehet elérni? Sokat, csak fokozd magadban áldozatvállalásaidal együtt!

Kármelita kislányom, a te életedből kell újra a példát felhoznom. Ugye, tudod,
nemrég még az volt a vágyad, ha gyermekeidet felnevelted, szeretnéd, ha annyi
időt adnék, hogy jól elkészülj a halálra. Látod, ez a vágyad is teljesült. Tehát je-
gyezd meg jól, hogy a vágy egy csodás eszköz, mely összeköti a mennyet a föld-
del. Én már kisgyermekkoromban is vágytam megváltó munkám után. Állandó
vágyakozás töltötte el Szívemet, hogy a lelkek üdvözüljenek. Ez a vágy égjen,
izzon bennetek is a lelkek után! Ne légy kishitű! Tudod, mit mondtam: Ha erős
támogatásra van szükséged, menj és mondd: »Atyám, erős atyai támogatásodra
van szükségem.« Ő hozzád nyújtja kezét, erős atyai karját, csak kapaszkodj bele,
de ne csak egyedül, hanem mindazokkal a lelkekkel, akiket reád bízam.”

Aznap még a Szent Szűz is sokat beszélt hozzám: „Kármelita kislányom!
Én is arra kérlek, Szeretlángom utáni vágyadat is fokozd és óhajtsd állandó-
an! Tudod, mily nagy bánatom van országom felett. A családok, ó, a magyar
családok szétszórva, mintha lelkük nem volna halhatatlan, úgy élnek! Én Sze-
retlángommal fel akarom melegíteni a családi tűzhelyeket, össze akarom tar-
tani a szétszórt családokat. Legyetek minél többen, hogy terjedjen, mint a fu-
tótűz. Legyetek áldozatos lelkek minél többen, mert ezáltal sok-sok lélek fog
csatlakozni Szeretlángomhoz. Segítsetek nekem, hisz rajtatok múlik, hogy
a láng kigyúljon már! A magyar családok imádságos lélekkel könyörögjenek,
hogy Szent Fiam büntető kezét így közös erővel visszatartsuk.”

Augusztus egyik napján az Úr Jézus így szólt:

„Ugye, tudod, hogy meghívtalak különleges küzdő táboromba?” De szavait úgy mondta el nekem, hogy többes számban beszélt hozzám: „Ne a föld vonzon magához benneteket múltó kényelmével, hanem **az Én Országom eljövele legyen földi életetek célja**. E szavaim el fognak jutni a Nekem szentelt lelkek sokaságához. Bízatok, kegyelmem veletek lesz, és Én csodával határos módon foglak segíteni benneteket.”

És most az Úr Jézus szavai keményen hangzottak lelkemben. Nagyon meglepődtem, mert én mindig csak szelíd szavait hallottam.

„Ne lepődj meg, leánykám, hogy most szigorú hangomat hallatom lelked mélyén. Ezt is szeretettel teszem. **Ne legyetek kényelemszeretők és gyávák, és ne hitessétek el magatokkal, sem másokkal, hogy kár minden lépésért, hogy nincs értelme semminek. Van! Csak könnyebb kényelembe helyezkedve várni a vihar elülését, mint a viharba menni, és lelkeket menteni.** Nem kell nektek semmiféle példázgatás, tudtok ti mindent, csak cselekedjétek már! **Ez a tétlenség a sátán melegágya.** Mivel rázzalak már fel benneteket? Vegyétek észre a körülöttetek öldöklő veszedelmet, mely a ti lelketeket is fenyegeti.”

És utána arra kért, hogy szavait juttassam el az illetékeseknek. Ő majd módot ad erre. Már abba akartam hagyni panaszos szavainak leírását, de Ő újra kért, csak írjam tovább. Éppen a réten mentem keresztül, szerettem volna térden állva írni tovább panaszos szavait, de mivel erre nem volt alkalmam, a fűre telepedtem, és elővettem jegyzetlapomat. Ő közben jelenlétének csodálatos érzésével árasztotta el lelkemet.

„Teszem ezt azért, hogy bizonyosságot adjak neked.” – mondta Ő. **Ne intézzük el Őt egy kézlegyintéssel,** mert hisz ez Neki kimondhatatlanul fáj, ez a tiszteletlen, megbántó viselkedés. „Viseljétek szíveteken az Én sóvárgó és fontos kívánságomat, és ki-ki magába szállva kezdjen új életet, melyhez Tőlem vegyetek erőt! Tudom, ez nektek nem új szó, hisz eleget beszéltek róla, csak az fáj nagyon, hogy miért csak beszéltek róla, és magatokban miért nem igyekeztek kialakítani az Isten Országát. Ti tudhatjátok legjobban, hogy az Én Országom eljövele milyen nagy erőszakot szenved. Ne éljétek képmutató módon! Bemutatjátok a szent áldozatot a lelkek felé, de ez csak külsőség marad számotokra. De sok van ilyen köztetek!”

1962. augusztus 16.

„Látod, leánykám, **mennyi gondtalansággal éli világát a sok Nekem szentelt lélek, mennyi tétlenséggel fecsérelik el az időt a maguk haszná-**

ra. Nekem is odavetnek egy kis asztalról lehulló morzsát, mint koldusnak. És Én ezt tűröm, de mióta és meddig? **Ha mennyei Atyám türelme elfogy, jaj lesz nektek, az Ő büntető kezét nem lesz, aki visszatartsa.** Rátok is azt kell mondanom: Távozzatok, ti átkozottak, mert az Én Országom ügyét nem képviseltétek, nem juttattátok érvényre azt, amiért meghívtalak benneteket. Pedig Én annyit jártam utánatok, mennyit szoltam figyelmeztető szavaimmal, és ti egy kézlegyintéssel elintéztetek Engem. Úgy, hogy még egy koldusnak is sértő lett volna.” És hangja fájdalmas szomorúsággal hangzott lelkemben.

Ezt is még azon a napon mintegy megbeszélte velem a Szűzanya:

„**Én adok erőt az induláshoz, mely igen sok ellenvetésen és rosszindulatú gátlásokon keresztül mégiscsak érvényre fog jutni.** A szenvedések, melyeket reád küldök: a testi fájdalmak, lelki gyötrelmek és az igen nagy lelki szárazság. Fogadd el, hiszen te ezért meg leszel óvva minden büntől. Mi nem engedünk elszakadni magunktól. Itt vagy lábainknál, és olyan határtalan sok kegyelemmel halmozunk el. Hibáidat, gyarlóságaidat lelked hasznára fordítjuk, ezek tartanak szüntelenül nagy alázatosságban. Minden gondod ez legyen, mert a mi ügyünket (csak) nagyon alázatos lélek képviselheti. Ne félj, nem szenvedsz egyedül, hanem velem, velünk. **A rengeteg sok ellenvetést, melyet a nekem szentelt lelkek tesznek szent ügyünk ellen, meg kell szenvedned nagyon.** Tudjuk, hogy szeretettel vállalod, látjuk külső-belső szenvedésedet és azt is, hogy hónapok óta gondolataid Szeretlángommal vannak elfoglalva. Láthatod te is, hogy kitartó erő kell hozzá.”

„Égi Anyám, az én gyenge erőm Tőled táplálkozik.”

(Az Úr Jézus:)

„Bízzál, leányom! **Az Isten ügyét nem tudja semmi keresztülhúzni!** Az igaz, hogy megváltó munkámhoz szükségem van a ti erőtökre is. Egyet sem akarok elveszíteni közületek. **A sátán olyan harcot indít az emberek ellen, amilyen még nem volt soha.**”

Ma az Úr Jézus beszélgetett:

„Leányom! Légy az Én szolgálóleányom. **Légy mindig ünnepélyes.** Aki Engem szolgál, annak minden napja ünnepnap legyen. Ne engedj lelkedhez senkit és semmit, ami lelked állandó ünneplését megzavarná! Vigyázz menyegzős ruhádra, és sugározd általa a boldogságot! Ahol megjelenesz, érezzék rajtad, hogy te mindennap a mennyei lakomán veszel részt. Óhajtsd, hogy mások is, sokan részt kérjenek ebből. **Az Én Országom eljövele legyen egyetlen fő célod!** Legyetek bátrak! Valljatok meg Engem az emberek előtt! Tudod, milyen sok jó lélek van, csak a gyávaság miatt nem tudnak Felém közeledni. Ne cselekedj semmit se Nélkülöm! Egyetlen gondolatod se legyen, melybe

bele nem viszel Engem. Hisz Én adom az értelmet nektek. Ezt sajnos alig akad, aki megköszönné Nekem. Eddig te sem köszönted meg, pedig az isteni értelem bírása nélkül ti sem volnátok különbek a többi teremtménynél. **Amit az emberi értelem alkot, az mind az Én értelmemből fakad.** Köszönd meg ezt a csodás értelmet mások helyett is.”

Sajnos nincs lelki vezetőm, akinek elmondhatnám a lelkemben történő állandó változásokat. Sok mindenben tanácsot kellene kérnem. Az Úr Jézus váratlanul válaszolt szavamra:

„Látom kishitűségedet. Miért vagy türelmetlen? Az Én dolgom, hogy mikor milyen lelki vezetőhöz kerülj. Ne félj, **Én majd Szívem szerinti lelki vezetőt adok számodra.** Ne félj! Soha nem hagyalak el.”

És szavai oly nagyon biztatóak voltak, nagy megnyugvást adtak lelkemnek.

Egy alkalommal panaszkodtam Neki: „Uram, oly nehezen tudom ételeimet élvezhetetlenné tenni.” Ő igen meg volt hatva, s hosszan és sokat beszélt velem. Kár, hogy a szavakat, melyeket mondott, nem írtam le. De szavai sokszor (úgy) egybeolvadnak bensőmben, hogy nem tudom azokat kifejezésre juttatni.

Az Úr Jézus megígérte, hogy különös erősítést fog adni nekem a virrasztásokra. Én csak szedjem össze magam minden erőmmel. Aznap este azt ígérte, hogy Ő fog éjjel ébreszteni. Ó, milyen boldogság töltötte el szívemet, amikor éjjel megéreztem ébresztő jelenlétét! Olyan gyorsan eltelt a Vele való virrasztás, és most, miközben így elmerültem a Vele való egyesülésben, oly csodálatos dolog történt. Lelkem legnagyobb alázatosságával írom le ezeket.

A csendes, nyári éjben, amint így meghitten, hosszan beszélgettünk, egyszer csak megszakadt a Vele való társalgás, és Ő szinte észrevétlenül elment. De előbb házunk előtt hosszan időzött, és éreznem engedte, hogy elgondolkozva áll házunk előtt. És elkezdte nekem sorolni családunk gyermekkori érdemeit, azokat, melyeket én gyakoroltattam gyermekeimmel, mikor ők még kicsik voltak. Érdemül említette a meghitt esti imákat, és külön megjegyezte azt a kis fohászt, amit az esti ima után végeztünk, hogy ez Neki milyen jól esett. Majd hivatkozott arra is, hogy a mi családunk az Ő Szent Szívének van följánlva, és még utána sem mozdult, csak állt. Én éreztem áldott, szent jelenlétét, és igen meghatódtam. Annyi megbántással illetjük, és Ő mégis ilyen jóságos. Ő közben így szólt:

„Megáldom e házat, mely Szent Szívemnek lett szentelve.”

Lélekemelő volt ezt az áldást érezni, melyet házunk előtt hosszan időzve adott családunkra. Utána még mindig nem mozdult, jósággal, fenséggel teljes jelenlétét még sokáig éreznem engedte. Én a meghatottságtól úgy éreztem magam, mint kis parányi, semminél is semmibb, és csak ennyit tudtam mondani:

„Menj el tőlem, Uram, mert igen bűnös vagyok.” Ő erre azt válaszolta:

„A mi Édesanyánk lekötötte erre Engem. A sok kegyelem, melyet áldásommal együtt házad népére adtam, az Ő kérésére történt, mivelhogy te vagy itt a házban, aki szíved egész vágyával óhajtod az Ő Szívének Szeretlángját továbbadni.”

Másnap egy ismerősömmel beszélgettem, aki világiként apostolkodik. Az Úr Jézus beszélgetés közben így szólt:

„Kérdezd meg őt, mit tesz megváltó munkám érdekében. Az esti lelkiismeret-vizsgálatnál nézzen be lelkébe, mit tett ma, mert ha ezt nem óhajtjátok, nehezen juttok el az üdvösségre.”

Utána a Szent Szűz kezdett beszélgetni velem. Arra kért, hogy imádkozzam a visszautasító lélekért, aki nem méltatta arra szent ügyét, hogy kezébe vegye, pedig személyemmel kapcsolatban világosságot nyújtott neki.

„Mikor elutasított, tudom, hogy nagyon szenvedtél. Szent Fiam a te megaláztatásaidat, szenvedéseidet egyesíti az Ő határtalan értékű szenvedéseivel. És most készülj fel lélekben és testben is még nagyobb szenvedésekre is, és bármilyen formában és nagyságban is törjön rád, ne hátrálj! Légy alázatos, türelmes és kitartó.”

Mikor a Szent Szűz ezeket a szavakat befejezte, igen nagy szorongást éreztem. Máskor is már sokszor ígért szenvedést, de most annyira összerendeztem bensőmben, és olyan elhagyottnak éreztem magam. Gyámoltalanságban vergődő lelkiállapot nehezedett rám. Minden olyan sötét és bizonytalan, az ügy sikertelensége miatti nehézségek rémesen tódulnak felém. Égi segítség nélkül érzem gyötrelmeimet. Annyira kicsiny, gyámoltalan porszem vagyok, és rám a világ előtt is hatalmas ügyet bíz a Szent Szűz.

„Imádott Jézusom és drága jó Szűzanyám, nagyon félek a következő szenvedésektől és megaláztatásoktól. Én nyomorúságos semmi vagyok Nélkületek. Fogjatok szorosan!”

Ezekben a napokban lelkem sötétsége mint sűrű köd, úgy nehezedett rám. Az Úr Jézus váratlanul megszólalt lelkemben:

„Kislányom, látom küszködésedet, a harmóniumon leütött hangok is zavarnak (valaki éppen ott-tartózkodásom alatt gyakorolt). Leánykám, a ti Hozzám intézett szavaitok is melléfognak gyakran és szórakozottak, és Én mennyi türelemmel és szeretettel várom, hogy Hozzám intézett szavaitok és hangotok tisztán csengők legyenek. Légy te is másokkal és magaddal is türelmesebb!”

Egy alkalommal a hét órai szentmisén el akartam köszönni Tőle. Ő így szólt:

„Miért köszönsz el? Hát nem együtt járunk?” És még így szólt hozzám szelíd, marasztaló hangon: „Ne menj el! Miért sietsz úgy?” (Én kertemben gyomlálni akartam, mert igen alkalmas idő volt.) Ő így szólt újra:

„Ejnye, a következő szentmiseáldozaton nem akarsz részt venni? Tudod, miért hívtalak meg ily közel magamhoz: az Értlem való áldozat mindennél előbbre való legyen neked! Tudod, mit mondtam: a te érdemed a szenvedés, bármilyen formában nyújtom is azt neked. Halmozd el csókjaiddal szent kezeimet. Elfelejtetted, hogy a te kérésedre szentséges lábaimhoz láncoltalak? Miért akarsz holmi mulandóságot előtérbe helyezni? Vagy nem bízol a szenvedések értékében? Ez Nekem nagyon fájna, mert Én értéket adtam szenvedéseidnek, és ha ezt nem becsülöd meg, azt kell hinnem, hogy nem szeretetből vállalod, enélkül pedig nem sokat ér az egész. Kis kármelita leányom, hallgass sokat, és ne csodálkozz azon, hogy ezt neked annyiszor elmondom. **Tudod, ki az igazi bölcs? Aki sokat hallgat.** Az igazi bölcsesség a hallgatás talajában érik meg, és csak a csendbe tud belegyökeresedni. Azért tanítalak. Én a te Mestered vagyok. Én is harmincévi hallgatással készültem háromévi működésemre. Mivel Én a te Mestered vagyok, Mellettem te is bölcs leszel. Csak akkor szólj, ha megadom erre a jelszót, és csak úgy mondd, ahogy Tőlem tanultad és úgy, ahogy Én mondanám. Szóval Engem utánozz! Meglátod, a kevés szó hoz igazán sok és jó gyümölcsöt a lelkekben.”

(Szeretláng Lelki Napló 65-71. o.)

A hálátlanság kora

Nemcsak a csillagokban, hanem a világban is vannak jelek, amik üzenik: közel van az Úr, hamarosan eljön azokhoz, akik őt várják. Ezek a jelek egy bizonyos időszakra, a végidőkre mutatnak. Szent Pál apostol sok ilyen jelre hívja fel a figyelmünket, közülük egy az emberek között fellépő hálátlanság. Erről írok most.

Végidőkben élünk, mert valóban, hogyan jellemezhetnénk találóbban korunkat, mint a hála megfogyatkozásával? Tehát: a hálátlanság korában élünk. Mert a hála fogyatkozásával kell szembesülnünk, és talán egy idő után teljes hiányát is tudatosítanunk kell. Ennek egyik bizonyítéka, hogy a hála szónak „ódivatú” csengése van. Olyan cselekedet, amiről már nem is beszélnek, vagy csak legyintenek fölötte. Bizonyos, hogy előbb vagy utóbb egészen ismeretlenné válik a vir-

tuális világ után vágyakozó társadalomban. A hála átvedlik olyan cselekedetté, amit teljességében érzelmek befolyásolnak és már semmi egyéb nem lesz, mint a Spinoza féle „ha-engem-szerettek-én-is-szeretek” vagy „ha-nem-szeretnek-és-se-szeretek” pogány „adok-kapokja”, de majd értelmezhetjük az Ószövetségből ismert fogat-fogért vagy szemet-szemért szelídebb változataként.

Pedig hála nélkül nincsen Jézusnak tetsző élet a földön, aki nem győzött hálát adni a menny és a föld urának. És még a mennyei Atya előtt sincs a mennyországban, mert tudjuk, ott az angyali seregek hálaéneket zengnek a Teremtőnek. Akkor belőlünk hogyan veszhetne ki az, ami a leginkább magától értetődő: csak akkor lesz igazi kapcsolatunk az Atyával, ha tudatosítjuk, mi az ő teremtményei vagyunk, és megpróbáljuk mindenben Jézust utánozni. Ez a fölismerés csak nekünk embereknek adatott meg az összes teremtmény közül. Erről nem tudni, igazán nem emberi dolog.

Ez a tudatos hála Aquinói Szent Tamás szerint az igazságosság erényének a része. Igen, az igazságosságé, mert a szükségest megadjuk annak, akinek jár. De nem követelésre, hanem saját felismerés alapján, hogy a tulajdon, amit birtoklunk, az nem a miénk. De hálásak vagyunk azért, hogy ránk bízták. Ápoljuk hát ezt az erényt.

A szeplőtelen fogantatás Máriájából a hála fakasztotta a Magnificatot, mert fölismerte azt a jóságot, amivel Isten nemcsak őt, hanem minden embert is megajándékozott. Ezért is hívja őt boldognak minden nemzedék, amíg világ a világ. Az utolsó vacsora alatt pedig apostolok ismerték föl az Úr Jézus szavaiban a fölfoghatatlan jót, ami nem a kiválasztottaknak szóló zsidó széderestét, hanem az Atyának való hálaadást, az eucharisziát jelezte. És ennek emlékezetére ismételték meg újra és újra, az apostolok utódjai, amíg világ a világ, a legszentebb áldozatot.

Manapság, amikor tervezik a „gyermekáldást”, és nem ritkán meg is előzik, nehogy megtörténjen, de ha mégis, a fogadás után eszébe jut-e a leendő édesanyának hálát adni az új életért, amit ő hordozhat a szíve alatt? Manapság, amikor a szentmise megint csak ünnep, akár a szédereste, sokszor valóságosan is zajosan-táncosan és az azt követő „agapékban” részegesen, ki gondolkozik el azon, hogy a kereszt alatt hogyan adott hálát a megrendült János apostol, és a fájdalom súlya alatt zokogó Szűzanya? Nem lehettek hálátlanak, hogy gitárt és fuvolát elővéve örüljenek a Legszeretettebb kereszthalála fölött. Ma ki gondolkozik el ezek fölött?

Igen, ez a hálátlanság kora. Nincsenek erények, felszabadultunk minden alól, még magunk alól is. De ki beszél manapság erényekről? Teljesen kivesztek még

a katolikus közbeszédéből is. Így hálára se kötelezhetjük magunkat. De bízunk abban, ahol nő a bűn, kiárad a kegyelem. És a kegyelem betölti az emberek szívét. És aki hálát ad, lesütött szemmel suttoja: Magnificat... vagy pedig mély áldozattal, szelíden énekl: Agnus Dei... Nincs szüksége világhálóra, kivetítőkre, erősítő hangfalakra és mikrofonokra. Tudja az Atya, aki mindennek az ura, és aki rejtekében is látja azt, aki szereti őt, hogy a mi hálánk abból az ismeretéből fakad, hogy szeretjük őt. Legyünk neki hálásak ezért, és a hálátlanság korában ápoljuk az igazságosság erényét. Tudjunk imádkozni mindig Isten nagyobb dicsőségére.

Bálint Zsolt

Hogyan éljük túl az eretnokség sivatagát

Ahogy a család, és annak valamennyi tagjának lelkéért folytatott harc szer- te a világon felerősödik a szexuális anarchia „oktatás” címén való ránk erőltetésével, és mindannak alábecsülésével, ami igazán férfias és nőies a „gender jogok” nevében, továbbá a házasságok tönkretételével, amit „egyenlőségként” álcáznak; a kommunista rezsim terrorját átélt lelki vezető egy túlélési tervet fektetett le a katolikus szülők részére, akik magukat egy világias, relativisztikus, és ellenséges környezetben találják, de mégis szeretnék gyermekeiket az Égi haza jövődöbéli polgáiraivá nevelni.

A kazahsztáni Athanasius Schneider püspök elmondta a Lifesitenews-nak adott exkluzív interjújában, hogy a katolikus szülőknek komolyan kell venniük gyermekeik hitben való nevelésének első számú kötelességét, amikor gyermekeik hitének le kell küzdeni a negatív, sőt ellenséges befolyásokat, amelyek minden oldalról szorongatnak, és a pusztítás a céljuk.

A nagy terjedelmű interjúban, amely feltárta az ő tapasztalatait, amelyet katolikus fiúként élt meg a kommunizmus ideje alatt, a gondolatait, hogy mit jelent ma a katolikus család, az oktatással, a rossz plébániákkal és egyház- megyékkel kapcsolatos észrevételeit, amelyeket program- vezérelt papok és püspökök működtetnek, valamint a véleményét arról, hogyan kell a világi hí- vőknek kinyilvánítani aggodalmukat Ferenc pápával kapcsolatban. A püspök tizenkét lépést fektetett le, amelyet a katolikus szülőknek meg kell tenniük családjuk és gyermekeik védelmében.

Schneider püspök azt mondta, hogy ahhoz, hogy túléljük az eretnokség sivatagát, a katolikus szülőknek a következőket kell megtenniük:

1. Az üldöztetést Istentől jövő kegyelemként megélni, ami megtisztít és me- erősít, nem egyszerűen negatívumként.
2. Gyökeret eresztetni a katolikus hitbe a katekizmus tanulmányozása által.
3. Védni a család egységét mindenek felett.
4. Elsődleges kötelességként hitre oktatni a gyermekeket.
5. Naponta imádkozni a gyerekekkel, például a litániát és a rózsafüzért.
6. Az otthon házi templommá formálni.
7. A vasárnapi mise és a pap hiánya esetén lelki áldozást végezni.
8. Elmenni az olyan plébániáról, ahol tévedéseket terjesztenek, és egy hithű plébániára járni, még ha messzire is kell utazni.
9. Elvinni a gyerekeket olyan iskolából, ahol ki van téve az erkölcsatlenség veszélyének a szex oktatása miatt.
10. Ha nem lehet elvinni a gyerekeket, akkor szülői szövetséget alapítani, hogy harcoljanak ezekért a jogokért.
11. A rendelkezésre álló demokratikus eszközökkel küzdeni a szülői jogokért.
12. Készen állni az üldözésre is a gyerekek védelmében (lásd az 1. pontot!).

A püspök azt mondta, hogy a szó legnemesebb értelmében katolikus csa- ládnak lenni a túlélés kulcsa.

„Az üldözés ideje alatt szerzett tapasztalataimból tudom, hogy létfontossá- gú a család, a család egysége, és hogy mindkét szülő mélyen gyökerezzék a hitben. Ezt azután továbbadják a gyermekeiknek. Szeretném elmondani, hogy a gyerekeknek az anyatejjel együtt kell kapniuk a hitet. Azután a szülők első- rangú feladata, hogy sugározzák a gyerekeik felé egyszerű módon a tisztasá- got, a szépséget és a katolikus hit egységét.”

Azt mondta, hogy a szülőknek kell eljutni a felelősségre, hogy olyan ottho- ni környezetet teremtsenek, ahol a gyerekek lelkileg gyarapodhatnak.

„Azt hiszem, ez ma a legfontosabb feladat a családok számára: megalapíta- ni a család-egyház kultúráját.”

Ha gyerekeket az otthonukon kívülről mérgezik, mint például az iskolában a hedonista, nihilista szex oktatás révén, akkor a szülők „kötelessége”, hogy vigyék el onnan gyermekeiket.

„Nem lehet kitenni a gyerekeket az erkölcsatlenség veszélyének. Ez lehetetlen. Azért, hogy a gyermekeiket megvédjék ettől az erkölcsatlenségtől, a szülőknek még arra is készen kell állniuk, hogy elszenvedjék annak következményeit.”- mondta Schneider püspök úr. Ha egy ország törvénye lehetlenné teszi a gyermek kilépését az iskolából – tette hozzá –, akkor a szülőknek össze kell fogni és küzdeni a jogokért mindenféle rendelkezésre álló demokratikus eszköz felhasználásával.

Ha a gyerekeket mérgezik a szószékről, ugyanez a logika érvényesül, és a szülőknek találniuk kell egy hithű plébániát, a hűtlen papokat és püspököket pedig a „hit árulóinak” kell nevezni.

„Amikor a hierarchia tagjai és pástorai ellentmondanak Krisztus tanításának, az Egyházi Tanítóhivatal örök érvényű tanításának, a katekizmusnak, a gyermekeiket el kell hozniuk ezekből a templomokból, és ne menjenek oda, még ha 100 km-t is kell utazni (egy hithű templomhoz).”

Schneider püspök elmondta, mennyire boldogok voltak a szülei, amikor elmentek egy helyre a Szovjetunióban, ahol 100 kilométeres körzeten belül volt egy katolikus templom.

„Úgy gondolom, hogy a nyugati világban, az Egyesült Államokban, bárki megtalálhatja a templomot 100 kilométernél közelebb is, ahol rá lehet találni egy jó papra. Tehát kerüljék azokat a templomokat, ahol tévedéseket prédikálnak. Ezek a helyek rombolják az emberek hitét. Ezek a templomok rombolóak. El kell kerülni őket. Az ilyen emberek a hit elárulói, még ha püspök vagy pap titulusuk van is.”- mondta.

A püspök azzal folytatta, hogy tanácsokkal látta el a hithű katolikusokat, akik szeretik a pápát és nem akarnak ártani a pápaságnak, hogyan fejezhetik ki növekvő aggodalmukat Ferenc pápával kapcsolatban.

Az Egyház nem diktatúraként működik, ahol senki sem mond ellent a diktátornak, és azt mondta, hogy a Szentaty a „mi atyánk” és a katolikusoknak nem kell félni attól, hogy hangot adjanak aggodalmaiknak az Egyház irányításával kapcsolatban.

Az interjú azzal zárta, hogy felajánlotta áldását a lifesitenews-nak és támogatóinak. „Isten áldja meg önöket és folytassák ezt a szent és nagyon értékes munkát a családjáért, a házasságáért, az Evangéliumért és az Egyházért.”- mondta Schneider püspök Rómában, 2016. május 27-én.

(Forrás: <https://www.lifesitenews.com/news/video-bishop-schneider-12-steps-to-surviving-as-a-catholic-family-in-a-mora>)

Hithűség, Egyházhűség, Istenhűség

Szent Ambrus († 397) az Egyházzal azt írja, hogy hasonlít az első ember feleségére, Évára: amint Éva Ádám segítőtársa volt, úgy az Egyház Krisztus segítőtársa és az élők anyja. Nem azért, mert Krisztus rászorul a segítségre, hanem mert kívánczunk arra, hogy az Egyház által eljussunk Krisztus kegyelméhez. Az Egyház részesedik Isten Fiának isteni életében, ezért mondhat-

juk, hogy általa jutunk el az üdvösségre. Szent Ambrus az Egyházat az étellel azonosítja, hiszen Jézus hozta létre. Sokak számára talán szokatlannak tűnik a milánói szentnek az Egyházra alkalmazott következő meghatározása: „Mi pedig a dicsőség koronája, hacsak nem az Egyház, amely saját fejét, Krisztust megkoronázza? Mi a gyönyörűsége az egész földnek, hacsak nem a keresztény nép háza, a szentek udvara?” „Ezért mondja az Énekek éneke „Jöjjetek néz-zétek, Sion szüzei Salamon királyt a koronával, amellyel anyja megkoronázta menyegzője napján.” (Én 3, 11). Mi a korona, amellyel meg van koronázva Krisztus, hacsak nem a dicsőség koronája? József a tisztaság koronáját birtokolta, Pál az igazságét, Péter a hitét, az egyes erényeknek is vannak koronái; egyedül Krisztus birtokolja a dicsőség koronáját, amivel őt az Egyház megkoronázta. Ebben a koronában van minden korona, mivel a dicsőség nem a korona egyik része, hanem minden korona jutalma.”

Mindezeket a dolgokat azért szükséges említeni, mert egy rendkívül összekuszált, értékzavaros világban és egy rendkívül összekuszált, értékzavaros Egyházban élünk. Széles körben elterjedt probléma, hogy az emberek a hibás egyházképpel rendelkeznek, és mintha általános identitás-zavar hatná át az Egyházat. Úgy tűnik, hogy azok, akik a hagyományellenesség szószólói, nagy befolyással és hatékony rábeszélő képességgel rendelkeznek. Ezért fordulhat elő, hogy egyre több, hitét komolyan vevő ember teljesen tanácstalan, megzavarodott. Nem tudja, kinek higgyen, kihez igazodjon, kinek a véleményét fogadja el mértékadónak, hogyan élje meg a keresztény hitét, hogyan viszonyuljon az Egyház ősi hagyományaihoz, hogyan viszonyuljon saját hitéhez, amiben felnőtt, és amit korábban biztosnak és igaznak tartott. Ráadásul a keresztény hitet és erkölcsöt komolyan gondolók megbélyegzést, megvetést, lekicsinylést kénytelenek elviselni, éppen az Egyházon belül. Divatos őket fundamentalistáknak is nevezni, és egy szinten kezelni őket az iszlám fundamentalistákkal.

Lerinumi Szent Vince († 450 k.), az V. században élt tudós szerzetes tébolyultnak nevezte azokat az embereket, akik nincsenek megelégedve az őstől átvett hitbéli dolgokkal, hanem a hithez mindig valamit szeretnének hozzáadni, vagy elvenni belőle, vagyis szeretnének rajta változtatni. Szent Vince helyesen látta, hogy ha valaki megtagadja a katolikus tanítás egy részét, utána újabb és újabb részeit fogja megtagadni. Az Egyház tanítását, dogmáit lehet csiszolni, finomítani, hogy érthetőbbek, világosabbak és pontosabbak legyenek, de meg kell tartani a hittételek teljes épségét. A lerinumi szerzetes szemléletes hasonlattal él az Egyház tanításának fejlődésével kapcsolatban: az évek előrehaladtával az ember sok fejlődésen megy keresztül, mégis természete és személye ugyanaz marad. Szent

Vince híres mondata: hamisítatlanul katolikusnak csak az mondható, amit minden korban, minden helyen, mindenki vallott. Lerinumi Szent Vince ezért tanácsolta, hogyha tévedések kezdenek terjedni a keresztény hittel kapcsolatban, az ősök véleményét kell egymással összevetve megvizsgálni, akkor tudjuk a helyes álláspontot megtalálni. Ami az Egyház hagyománya, azt kötelességünk követni: ez azt jelenti, hogy a hagyománytól nem szabad eltérni, amibe beletartozik a hagyományhoz való helyes viszonyulás hagyománya is. Hiszen tévtanítók is mindig a Szentírásra hivatkoztak/hivatkoznak, ezért nagyon szükséges, hogy annak magyarázata a katolikus felfogás normái szerint történjék. A tévtanítás csapdái tehát csakis a Szentírással és a katolikus egyházi hagyománnyal együtt lehet elkerülni. Lerinumi Szent Vince rendkívül találóan ecsetelte, miként marcangolják Krisztus nyáját, az Egyházat ellenségei. Jézus ugyanis azt mondta: „Óvakodjatok az álprófétáktól, akik a bárányok öltözékében jönnek hozzátok, belülről azonban ragadozó farkasok!” (Mt 7,15). A bárányok öltözete a proféták és az apostolok igehirdetési, melyeket azok annak idején bárányi egyszerűséggel szőttek gyapjú ruházatul annak a Báránynak, aki elveszi a világ bűneit. Tehát a sátán megtévesztése abban áll, hogy a Szentírás kijelentéseire hivatkozva próbálja a különféle hitbéli tévedésekre, és az erkölcsi parancsok megszegésére rábeszélni az embereket. Ma például a Jézus Krisztus által hirdetett dolgokra a szeretet parancsára, az isteni irgalomra, az ellenségszeretetre hivatkozva, továbbá arra hivatkozva, hogy Jézus szerette a bűnösöket és megbocsátott nekik, hirdetik sokan a házasságtörést, a felelőtlen nemi szabadosság, a homoszexuális „házasság” jogát. Ugyanezen dolgokkal érvelnek a gyónáshoz, Eukarisztiához és a többi szentséghez való járulás szabályainak föllazítása érdekében. Ha hisszük azt, hogy a hitbéli dolgok az Istentől valók, akkor azok nem szorulnak változtatásra, mint a földi rendelkezések, vagyis az emberi törvények. Lerinumi Szent Vince Szent Pál apostolra hivatkozik, aki Timóteusnak azt írta: „Őrizd meg a hitletéteményt, kerülj a fecsegések szentségtelen újításait és az áltudományok ellenvetéseit, amelyeket némelyek elfogadtak, és hajótörést szenvedtek a hitben.” (1Tim 6, 20 köv.). A Galatákhöz írt levélben pedig világosan kimondta az apostol: „Ha valaki más evangéliumot hirdet nektek, mint amit átvettetek, átkozott legyen.” (Gal 1, 9). Vagyis az I. században is megvolt az a közös alap az Egyházban, amelyet mindenkinek el kellett fogadni, amelytől nem volt szabad eltérni.

Clairvaux-i Szent Bernát, a ciszterci rend alapítója († 1153) az Egyház állapotának felmérését a következő kérdések alapján végezte: Vajon a hívek engedelmessé válnak-e a papságnak az alázat illő szellemében, s a papok megfelelnek-e Isten elvárásainak? A monostorokat rendben tartják-e és az egyházi

intézmények nevükhöz méltón működnek-e? Élő-e a fegyelem az Egyházban? Az egyházi cenzúra (a Tanítóhivatal) vigyáz-e úgy, amint feladata, az erkölcsi és a tanítási tisztaságára? Isten szőlőskertje virágzik-e a papság alapvetően tiszta élete, becsületessége révén?” Szent Bernát ehhez még azt is hozzáteszi, hogy a pápa rendelkezéseit figyelembe kell venni. Ezenkívül azt tanácsolta tanítványának, Boldog III. Jenő pápának († 1153), hogy mindent meg kell tenni a hitetlenek megtérítéséért, a megtértek megtartásáért és az eltévedtek felkereséséért. Tehát Isten szőlőskertjének, az Egyháznak virágzásáért mindenkinek meg kell tennie a tőle telhetőt, de közös alap, vagyis az egyházi hagyomány megtartása nélkül nem lehetséges a virágzás. Az Egyházban a vezetőknek és a vezetetteknek közös a felelősségük, mennyire terjed és ver gyökeret az evangélium az emberekben, ugyanakkor mindenkinek ugyanahhoz a hagyományhoz kell ragaszkodnia.

Horváth Sándor domonkos szerzetes, a XX. század első felének nagy teológusa a következőket írta az egyházi tekintélyről: az apostoli tekintély, vagyis az egyházi tekintély működésében a Szentlélek erejének van alávetve, „ha hiányzik, vagy nem ebben a minőségben szólal meg, csak emberi és ennek minden gyarlóságát osztó tekintélyt és hatóerőt képvisel”. Az Egyházi Tanítóhivatal megbízatása hivatás jellegű, Isten gondviselése az, amely megóvjá a tévedésektől, a hiten kívül más értelmi fény nem szükséges egy-egy döntés meghozatalakor. A hit viszont szükséges! Az Egyház Tanítóhivatalát nem új kinyilatkoztatás irányítja, a hit kincstárának megőrzése a feladata. Tehát nem található ki senki újat az apostoloktól ránk hagyományozott tanításhoz képest és mindig a hitre való alapozás és a hit védelme kell, hogy az Egyház életét meghatározzák. Ezenkívül a hagyománytól senki nem térhet el, és nem kényszerítheti a hívőket a hagyomány elhagyására saját apostoli tekintélyére hivatkozva!

Szent II. János Pál pápa († 2005) találóan állapította meg, hogy a világi tudományoknak a hittel való szembefordulásuk azt eredményezte, hogy eredményeik elidegenednek az embertől, sőt az ember ellen fordulnak. Vonatkozik mindez természetesen a hitbéli dolgokra, az egyházi hagyományra is: ahol hitetlenül, hit nélkül viszonyultak/viszonyulnak hozzájuk, ott a hagyományt elvetették/elvetik, és valami olyat hoztak/hoznak létre, ami romboló hatású, vagyis emberellenes, mivel nem kapcsolódtak az ősök hagyományához és hitetlenek lettek hozzá. Természetesen mind a hívek saját életére, mind egy-egy plébánia vagy egyházi intézmény életére nézve igaz és a teológia tudományos művelésére is helytálló ez a megállapítás.

XVI. Benedek pápa jól ragadta meg a mindenkori elpártolás lényegét: a keresztények életében nem igazolódik a hit. Legalábbis sok keresztény életében.

Az ókorban hatalmas missziós sikerei voltak az Egyháznak: ez a hit megbízhatóságának gyümölcse volt. Az emberek keresték és ma is keresik a biztos pontokat, hogy a földi élet nehézségeit elviseljék. A legbiztosabb pont a keresztény hit, mert az megnyugtató válaszokat ad az élet problémáira. Ugyanakkor ha ellentmondás van a magukat keresztényeknek mondók élete és a hit tartalma között, továbbá ha ellentmondást lehet felfedezni a keresztények mostani és további élete között, ha nem egyezik a mostani alap és a korábbi alap, akkor természetesen zavar támad nemcsak a hűséges hívek, de a kereső emberek fejében is. XVI. Benedek pápa még bíborosként bírálta azokat a hittudósokat, akik nem vették figyelembe azt, hogy az Egyház Jézus Krisztus akaratából létezik, és teljesen emberi intézménynek tartották. Ha valóban így állna a dolog, akkor tulajdonképpen az evangéliumból, Jézus tanításából bármit le lehetne vezetni: nem csoda, ha az efféle teológusok tollából ateista elméletek születnek, és valóban nagy szakadék keletkezik az egyházi hagyomány és a modern egyházi élet között. Szintén Benedek pápa hangsúlyozta, hogy a különböző körülmények között élő katolikus hívek közös alapja a Szentírás, a hitvallás, a liturgia, a jámborsági formák, és az erkölcsi alapkérdésekhez való azonos hozzáállás. Mindezekhez való hűség jelenti az Egyházhoz való tartozást. Az Egyházhoz azért szükséges tartozni, mert Egyházon kívül nincs üdvösség. A modern korban ezt is szükséges hangsúlyozni. Ezért II. János Pál pápa kérésére még 2000-ben a Hittani Kongregáció (melynek vezetője akkoriban Joseph Ratzinger, a későbbi XVI. Benedek pápa volt) kiadott egy dokumentumot *Dominus Jesus* címmel, amely Jézus Krisztus és az Egyház egyetlen és egyetemes üdvözítő voltáról szól. Ez a dokumentum Jézus szavaiból indul ki, a missziós parancsból, amely az Egyháznak üdvösséghez való szükségességét világosan kimondja: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, elkárhozik.” (Mt 16, 15-16). „nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön. Menjetek tehát és tegyétek tanítványommá mind a népeket, megkeresztelvén őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítván őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. Íme én veletek vagyok minden nap a világ végéig.” (Mt 28, 18-20). Szent Pál apostol Athénban, missziós útja alkalmából a pogányok előtt kinyilvánította, hogy Jézus Krisztus eljövételével Isten azt akarta, hogy az általa alapított Egyház az egész emberiség üdvösségének eszköze legyen (ApCsel 17, 30-31).

Az Egyházhoz és annak Jézusra és az apostolokra visszavezethető hagyományrendszeréhez azonban sokan nem ragaszkodnak, sőt kifejezetten valami

újat, a korábbi hagyományokkal ellentétes dolgokat szeretnének minden hívőre ráerőltetni. A nagyszámú hitehagyás további megakadályozását, és az elpogányosodott emberek megtérítését pedig a hittel és a hagyományok elvetésével kívánják orvosolni. Három szentírási részlet illik rájuk az Ószövetségből.

Az első Dávid király népszámlálásának története: „Újra fellángolt az Úr haragra Izrael ellen, úgyhogy ismét felingerelte ellenük Dávidot és azt mondta neki: „Menj s vedd számba Izraelt és Júdát!” A király ezért megparancsolta Joábnak, és a sereg vezéreinek: „Járjátok sorra Izrael törzseit Dántól egész Beersebaig, és vegyétek számba a népet, hogy megtudjam mennyi a nép!” Joáb azonban azt mondta a királynak: „Az Úr, a te Istened, bármilyen népes is a nép, tegye százszor népesebbé, és uram, királyom ezt lássa még a saját szemével! De miért kíván uram és királyom ilyesmit?” Ám a király parancsa sürgette Joábot, valamint a sereg vezéreit. Így hát Joáb, valamint a sereg vezérei távoztak a királytól, hogy számba vegyék Izrael népét. Átkeltek a Jordánon Aroernél kezdtek, annál a városnál, amely a patak völgyében középen terül el, aztán gaditákhoz mentek, majd Jazerbe. Utána Gileádba és a hetiták földjére, Kádesbe érkeztek. Innét Dánba mentek, majd Dántól Szidon felé vették az irányt. Ezután Tirusz erődjébe mentek, valamint a hivviták és a kánaániták városaiiba. Innen Júda déli részébe mentek, Beersebába. Így bejárták az egész országot és kilenc hónap és húsz nap elteltével visszaérkeztek Jeruzsálembe. Joáb jelentette a királynak a számbavétel eredményét: Izrael fiai 800 000 kardforgató férfit tettek ki, Júda meg 500 000 férfit. Miután számba vétette a népet, Dávidnak megdobbant a szíve. Így szólott hát az Úrhoz: „Nagy bünt követtem el. De bocsásd meg, Uram, szolgáltnak ezt a bünt, mert ostobaságot csináltam.” Amikor Dávid reggel fölkel, az Úr ezt a szózatot intézte Dávid látóemberéhez, Gád prófétához: „Menj és add tudtára Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Hármat mondok, aztán amit választasz, azt teszem veled!” Gád elment Dávidhoz és tudtára adta. Így szólott: „Jöjjön-e három évig tartó éhínség büntetésül az országra? Vagy azt akarod, hogy három hónapon át menekülj ellenséged elől, ő meg üldözzön? Vagy legyen három napig pestis országodban? Gondolkozz rajta, s mondd meg, milyen választ vigyek annak, aki küldött!” Erre Dávid azt felelte Gádnak: „Nagy szorultságban vagyok... Inkább kerüljünk az Úr kezébe, hiszen nagy az irgalma. De emberek kezétől nem szeretnék elveszni.” Így hát Dávid a pestist választotta. Épp a búza aratásának volt az ideje. Akkor az Úr pestist küldött Izraelre, reggeltől a megszabott időre. A csapás lesújtott a népre, és hetvenezren meghaltak a népből egészen Beersebaig. Amikor azonban az angyal Jeruzsálem felé is kinyújtotta kezét, hogy elpusztítsa, az Úr megbánta ezt a csapást, és megparancsolta az angyalnak, aki lesújtott a népre: Most aztán elég!

Húzd vissza a kezed!” Az Úr angyala éppen a jebuzeus Arauna szérűjénél volt. Amikor Dávid látta az angyalt, aki lesújtott a népre, így könyörgött az Úrhoz: „Én vétkeztem, én követtem el gonoszságot! Ezek, a nyáj, mit vétettek? Ezért hát forduljon kezéd ellenem és házam ellen!” (2Sám 24, 1-17). Dávid emberi eszközhöz folyamodott; mint Isten választotta nem mutatott jó példát a hitből való életre, így hitetlenségéért bűnhődnie kellett: sok alattvalóját elveszítette.

A másik történet Acháb izraeli király háborúját beszéli el, amelyet egy város visszafoglalásáért indított: „Három évig nyugalom volt, nem dúlt háború Arám és Izrael között. A harmadik esztendőben azonban Júda királya, Jehosafát elment látogatóba Izrael királyához. Akkor Izrael királya így szólt szolgálóihoz: „Tudjátok jól, hogy Gileádban Ramot hozzánk tartozik, s mi ülünk tétlenül, ahelyett, hogy kiragadnánk Arám kezéből.” Majd Jehosafáthoz fordult: „Hadba vonulsz velem a gileádi Ramot ellen?” Jehosafát azt felelte Izrael királyának: „Ott leszek, éppen úgy, mint te, népem, mint a te néped, lovaim, mint a te lovaid.” Azután ezt mondta Jehosafát Izrael királyának: „Kérj előbb útmutatást az Úrtól!” Izrael királya összehívta hát a prófétákat, mintegy négyszáz embert és így szólt hozzájuk: „Hadba vonuljak a gileádi Ramot ellen, vagy mondjak le róla?” Ezt a választ adták: „Vonulj fel, az Úr a király kezébe adja!” Jehosafát azonban így szólt: „Nincs itt véletlenül az Úrnak valamelyik prófétája, hogy megkérdezhetnénk?” Van itt egy – válaszolta Izrael királya Jehosafátnak – aki által megkérdezhetnénk az Urat, bár a magam részéről nem kedvelem, mert sose jövendől nekem jót, mindig csak rosszat: Jimba fia, Michajehu.” Jehosafát azonban megjegyezte: „Ne beszéljen így a király!” Izrael királya erre hívatta egyik udvari emberét, és azt mondta neki: „Hozd ide gyorsan Jimba fiát, Michajehut!” Míg Izrael királya és Júda királya teljes díszben a trónjukon ültek, Szamaria kapuja előtt a szabadban, s a próféták előttük, mind elragadtatásban, Kenaana fia, Cidkija vas szarvakat csinált magának és felkiáltott. „Ezt mondja az Úr: Ilyenekkel győződ le Arámot a teljes pusztulásig!” S a többi próféta is hasonlóképpen jövendölt: Vonulj hadba a gileádi Ramot ellen, győzől, az Úr a király kezébe adja!” a küldönc, aki elment Michajehuért, azt mondta neki: „Lásd, a próféták szavai egybehangzóan kedvezők a király számára. Ezért a te szavad is legyen egy az ő szavukkal: jövendölj jót!” Micahejehu azonban azt felelte: „Amint igaz, hogy az Úr él: azt fogom mondani, amit az Úr mond nekem.” Amikor a király elé ért, a király így szólt hozzá: „Michajehu, hadba vonuljunk a gileádi Ramot ellen vagy mondjunk le róla?” Azt válaszolta: „Vonulj! Győzelmet aratsz, az Úr a király kezébe adja!” A király azonban megkérdezte: „Hányszor eskesselek meg,

hogy csak az igazat mondod az Úr nevében?” Erre megszólalt: „Látom egész Izraelt, szétszórva a hegyen, mint a pásztor nélkül maradt nyáját. S az Úr ezt mondja: Nincs gazdájuk, térjen hát vissza ki-ki békében házába!” Izrael királya Jehosafáthoz fordult: „Hát nem megmondtam, hogy sose jövendől nekem jót, hanem mindig csak rosszat?” De az folytatta: „Halld hát az Úr szavát: Látam az Urat, a trónján ült, az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és a balján. S azt mondta az Úr: Ki veszi rá Achábot, hogy hadba vonuljon és Ramotnál, Gileádban elessen? Az egyik ezt mondta, a másik azt mondta, míg végül az Úr elé állt a lélek és így szólt: Én veszem rá. S az Úr megkérdezte: Milyen útomódon? Hogyan? Elmegyek – felelte – és a hazugság lelke leszek a prófétái ajkán! Erre azt mondta neki: Vedd hát rá, hiszen képes vagy rá! Csak menj és tedd meg! S lám, az Úr valóban a hazugság lelkét adta ezeknek a te prófétáidnak az ajkukra, mert az Úr a vesztedet határozta el.” Erre Kenaana fia, Cidkija odalépett, arcul ütötte Michajehut és így szólt: „Hogyan? Elhagyott volna az Úr lelke, hogy tehozzád szóljon?” Michajehu azt felelte: „Magad tudod meg azon a napon, amikor majd helységből helységbe futsz, hogy elrejtőzz.” Izrael királya erre megparancsolta: „Fogjátok el Michajehut, vigyétek a város parancsnokához, Amonhoz és Joáshoz, a király fiához, aztán jelentsétek: Ezt parancsolja a király: vessétek ezt az embert börtönbe, s csak kenyéren és vízen tartsátok, míg szerencsésen haza nem térek!” Michajehu azonban így szólt: „Ha szerencsésen hazatérsz, akkor nem az Úr szólt általam.” Izrael királya és Júda királya, Jehosafát így hadba vonult a gileádi Ramot ellen. Izrael királya azonban így szólt Jehosafáthoz: „Álruhába öltözöm, (úgy) indulok harcba, de te tartsd meg a magad öltözékét.” Izrael királya tehát álruhát öltött és harcba szállt. Arám királya megparancsolta harci szekerei parancsnokainak: „Ne támadjatok senkire, se kicsire, se nagyra, csak Izrael királyára!” Amikor a harci szekerek parancsnokai meglátták Jehosafátot, azt gondolták: ez senki más, mint Izrael királya, azért rátámadtak. Jehosafát kiáltozott. Erre a harci szekerek parancsnokai észrevették, hogy nem Izrael királya és odébb álltak. De egy ember vaktában kifeszítette iját s eltalálta Izrael királyát a mellvért és az őv között. Erre megparancsolta szekere hajtójának: „Fordulj meg és vigyél ki az ütközetből, mert megsebesültem! A harc azonban egyre hevesebbé vált azon a napon, a király kénytelen volt a szekéren állva maradni, szemben az arámokkal. Estére meghalt. Sebéből a vér a kocsi aljára folyt. Naplementekor kiáltás hallatszott: „Vissza! Ki-ki a maga városába, ki-ki a maga földjére! A király halott!” Szamáriába mentek, és Szamáriában temették el a királyt. Amikor Szamária tavában lemosták a kocsit, a kutya nyalták fel a vérét, és a ringyók

fürödtek benne, az Úr szava szerint.” (1Kir 22, 1-38). A történet tanulsága, hogy akkor is az igazságnak megfelelően kell dönteni, ha a hazugság szimpatikusabb, mint az igazság, mert Isten bünteti a hazug magatartást. A tudatos hazug magatartás a hitetlenség megnyilvánulása. Aki hazug, hitetlen, ne várja, hogy Isten áldása legyen az életén.

A harmadik történet Acháb fiáról, Achaszjáról szól, ki utóda lett a királyi trónon. Achaszját otthonában baleset érte: leesett a háztetőről és olyan súlyosan megsebesült, hogy kénytelen volt ágyban fekvődni. Ezután követeket küldött Ekronba, egy filiszteus városba, hogy kérdezzék meg Ekron istenét, Baal-Zebubot, hogy vajon meggyógyul-e még? Isten egy angyal által tudtára adta Illés prófétának, hogy Achaszja király egy pogány istenhez fordult bajában, nem Őhozá, az igaz Istenhez, ezért többé nem fog felkelni ágyából, és meg fog halni. Illés ezt személyesen el is mondta a királynak, aki ezután valóban meghalt (V.ö.: 2Kir 1, 1-17). Aki Istent semmibe veszi, a földi élet nehézségeit Isten nélkül, bűnös utakon próbálja leküzdeni, azt Isten nem segíti, sőt megbünteti.

Mi tehát a megoldás a mostani helyzetben? A válságos időszakból mindig a szentek mutatták meg a kivezető irányokat. A szentek pedig soha nem emberi eszközöket választottak az Egyház felvirágoztatása érdekében, vagyis mindig a hitben és az Egyház hagyományaiban keresték a válaszokat.

Clairvaux-i Szent Bernát († 1153) óvta a papokat és a püspököket, hogy az emberek tetszését keressék. Arra biztatta őket írásaiban, hogy csak Isten tetszését akarják elnyerni.

Aquinói Szent Tamás († 1274) a hittudósokat figyelmeztette, hogy a szentek tudása és látásmódja jelenjen meg műveikben, hiszen a szentek mindig helyesen szemlélték a valóságot.

Szent Faustyna nővér († 1938) hálát adott Jézus Krisztusnak, hogy vére együtt lüktet az egész Egyházzal, mert Jézusban egy testet alkotnak a keresztények. A szentté válást azért tartotta fontosnak, mert ezáltal az Egyház hasznára lehet. Imádságaiban rendszeresen megemlékezett az Egyház szükségleteiről. Az Egyház iránti szeretete abból fakadt, hogy érezte: egyedül az Egyház tudja elősegíteni a lelkek gyarapodását. Lelkiismereti kötelességének tartotta, hogy a rideg és hálátlan hívekért engesztelje az Istent.

Szent Ambrus († 397) az Egyházat az üdvösség kikötőjének mondta, „amely kiterjesztett karjaival saját szélcsendjének kiváltságába hívja a veszedelemben forgókat, a hit révjének helyét mutatva.” Isten szavát a milánói püspök szerint azáltal lehet meghallani, hogy az Egyház tagjai vagyunk. Szent Pál apostolt alapul véve (1Kor 12, 25) az Egyház tagjainak egymás üdvösségéért való kölcsönös

felelősségét hangsúlyozta. Az Egyház nem elvont kiterjedés, hanem bennünk él, szeret és szenved: „vigyázzunk, hogy rajta ne kapjanak bennünket az örök, akik a várost járvák: „Ott találtak engem a várost járó örök; ütöttek, sebesre vertek, elvetették tőlem leplemet a falak őrei” (Én 5, 7). Nem önmagában, hanem mibennünk sebesül meg az Egyház. Vigyázzunk tehát, hogy botlásunk az Egyház romlására ne legyen, hogy el ne vegyék leplünket, az okosság ruháját, a türelem jelvényét.”

Szent X. Piusz pápa († 1914) egy alkalommal azt mondta a modernizmusról, hogy az „le akarja rombolni hitünk egyszerűségét.” A hit élményét olyan tekervényesen magyarázták már az ő idejében is a modernisták (a liberális hittudósok), hogy azt volt kénytelen mondani róluk: elzárják az Igazsághoz, vagyis Jézus Krisztushoz vezető utat, ami Jézus akaratával ellenkezik. A szent pápa védte a hitnek és az Egyház hagyományainak állandóságát a modernistákkal szemben, akik a hitet és a hagyományokat az evolúció, vagyis a fejlődés törvényeihez akarták igazítani, tehát a katolikus tanítást hozzá akarták idomítani evilági elvárásokhoz.

Lisieux-i Szent Teréz († 1897) híres mondása volt: „Az én Édesanyámnak, az Egyháznak a szívében én leszek a Szeretet... így minden leszek.”

Ha az Egyház tagjai vagyunk, legyünk hűségesek a hitletéteményhez, a hagyományokhoz és imádkozzunk az Egyházért, vállaljunk érte vezeklő gyakorlatokat, mert így vagyunk hűséges gyermekei, így járulunk hozzá felvirágzásához.

(Engesztelők V. Országos Találkozója, Vác, 2016.05.28.)

Dr. Szederkényi László

A kiengesztelődés és az engesztelés

Azért vagyunk mindnyájan itt együtt, mert az engesztelés fontos az életünkben. Gazdagodtunk, elmélyültünk a nap folyamán ebben a mindnyájunk számára fontos közös témában.

Mikről volt szó a nap folyamán?

Az első előadásban az Egyház mai helyzetéről kaptunk fontos iránymutatásokat, a Jézushoz és a hagyományokhoz való hűség fontosságáról. Az Egyháznak Jézus tanítását kell őriznie és tisztán tovább adnia

Hitünknek két fontos forrása van: a szentírás és a szenthagyomány. Ezek olyanok, mint két folyó, amelyik külön válik, de azután újra egyesül. A kettő párhuzamosan halad egymás mellett, egyik segíti a másikat

A második előadás arról szólt, hogy hogyan engeszteltek elődeink. Mi volt a szerepe az áldozatnak és az engesztelésnek az emberiség életében, hogyan engesztelt az emberiség Krisztus előtt és Krisztus után. A harmadik előadás a szentségekről, főleg a házasság szentségéről és az egyházi rend szentségéről szólt, hogy azokban hogyan valósul az engesztelés. (ezek az előadások reményeink szerint a következő lapszámban lesznek közre adva – a szerkesztő)

A pap legfőbb feladata Krisztus képviselőjeként a Szentmise bemutatása és a hívek erre való felkészítése a bűnbánat szentségében, hogy méltó, gyümölcsöző módon vehessenek részt Jézus egyetlen, minden szentmisében jelenvalóvá váló áldozatában.

A szentmise elején megbánjuk bűneinket, bocsánatot kérünk Istentől. Mielőtt a szentáldozásban magunkhoz vennénk Jézus Testét és Vérének elhangzik a felszólítás: engesztelődjétek ki szívből egymással. Engesztelés és kiengesztelődés egymással elválaszthatatlan kapcsolatban vannak. Nem lehet jó engesztelő az, akiben kiengesztelenségek, harag, sértődöttség, indulatok vannak.

A szentmise elején Istentől kérünk bocsánatot, a szentáldozás előtt egymástól, és egymásnak bocsátunk meg. Ez ennek a találkozóknak is az egyik legfontosabb üzenete, hogy még nagyobb egységre akar minket hozni egymással az Úr ezen a találkozón. Ezért fontos, hogy imádkozzunk egymásért, és hogy bocsássunk meg egymásnak. Senkinek a szívében ne maradjon tüske senki irányában, még önmaga felé sem.

A találkozó füzetébe belekerült egy fontos összeállítás: az engesztelés szentírási alapjai. Ez az Újszövetségi Szentírás engeszteléséről szóló helyeinek az összegyűjtése. Ennek alapján bárki megértheti, hogy az engesztelés nem valami különleges misztikus dolog, hanem egyértelműen ott van a Szentírásban: Jézus az engesztelő áldozat a mi bűneinkért. Ő békítette össze Istent és az embert. Ő az, aki „a kereszten vérével békességet szerzett”, Ő az, aki igenis lecsillapította Isten haragját, és minket is kiengesztelő művének a folytatására hív, hogy vele együtt engeszteljünk, és az engesztelés apostolai legyünk.

Tanuljuk meg ezeket a szentírási helyeket, és adjuk oda értetlenkedő híveknek és papoknak is ezt a kis füzetet, megmutatva nekik, hogy az engesztelés hitünknek nemcsak perifériás, hanem központi üzenete. És az is fontos üzenete ennek a találkozóknak, hogy imádkozzunk ellenségeinkért is, hogy ezáltal megszűnjenek ellenségeink lenni, és maradjanak a saját területükön.

Ez fontos a környezetünkben lévő személyes ellenségeinkkel kapcsolatban, azok felé gyakorolni, akikkel nem vagyunk egy hullámhosszon, sőt ellentétbe is kerülhetünk egymással. És fontos az Európát fenyegető arctalan iszlám tö-

meggel kapcsolatban is. Mi, magyarok ismerjük jól ezt az ellenséget és harci taktikáját is, amely évszázadok óta nem sokat változott. Emlékszünk rá, hogy hogyan foglalták el 1541-ben Budát napra pontosan 15 évvel a mohácsi csata után. Beszivarogtak turistaként a várba, és ott elővették fegyvereiket.

Ugyanez történik ma Európában. Kikémlelték gyenge pontjait, és ott támadnak. Bejönnek most migránsként, és máris a keresztiek eltávolítását követelik és a mecsetek felépítését a keresztény rabszolgák segítségével. És utána egyéb dolgok is következnek...

Imádkozzunk és szavazzunk is, amikor erre sor kerül, hogy ébredjen fel egész Európa, és minél több ország maradjon meg kereszténynek.

A napokban szerepelt a hírekben, hogy elindult egy másik irányú migráció is: a németek vásárolják fel a Balaton környékét otthont biztosítva maguk számára egy még kereszténynek és normálisnak mondható országban.

És fontos azokért is imádkoznunk, akik ránk szabadítják ezt a migráns tömeget, és akiknek a bűne miatt annyi ember él a földön a legnagyobb nélkülözések közepett. Belekerültek a ma legfontosabb imádságok is abba a füzetbe, amit ma mindenki ajándékba kapott. Ez az ima az ellenségeinkért, amit már évekként előre adott számunkra az ég Lamberger Antónián keresztül, amikor még emberileg egyáltalán nem lehetett látni azt, amiben most vagyunk.

Az engesztelésben a legfontosabb a felajánlás, hogy mindent átadjuk a Szűzanyán keresztül Jézusnak, hogy használja fel felajánlásainkat a lelkek mentésére, a sátán karmaiból való kiszabadítására, üdvözítésére. A kis ima-gyűjtemény elején ilyen felajánló imákat találunk. Utána következik ez az említett ima ellenségeinkért. Majd pedig az ima a papokért.

Már a korábbi találkozókon is kiosztottuk, felosztottuk hazánk papságát, hogy név szerint imádkozzunk értük. Ez továbbra is rendkívül fontos feladat. Jó lenne, ha az ország egész területe le lenne fedve ebből a szempontból.

Jánosy Gábor is meghirdette immár 15. ima és böjtkenedjét bíborosunkért, püspökeinkért, papjainkért, szerzeteseinkért a jövő péntekkel kezdődően. Ha minél többen csatlakozunk ezekhez az imákhoz, annál hatékonyabb lesz az imánk.

A politikai színtéren is látszik a küzdelem, de ennél sokkal nagyobb küzdelem van szellemi szinten az Istentől való elpártolás, vele való szembe fordulás miatt hatalmat kapott bukott angyalok és a hűséges szent angyalok között. Ebbe a küzdelembe a szent angyalokhoz fordulással, az ő segítségül hívásával tudunk a legjobban bekapcsolódni.

Ezt segíti a Lengyelországban kapott ima Szent Mihályhoz, Barnabás nagy erejű imája ugyancsak őhozzá, és az ima Magyarország őrangyalához, aki

egyben az engesztelők anygala, ahogy erre már a korábbi találkozók rámutattunk. Az Ő képét látjuk hátul az engesztelő kápolnában.

Végül a Jézus Drága Szent Véréhez szóló két ima zárja a füzetet a legvégén az engesztelők rövid, de tartalmas imájával.

A gonosz támadásainak szüntelenül ki vagyunk téve, ezzel szemben a legnagyobb oltalmunk Jézus drága Szent Vére. Jézusom dicsőséges Szent Vére, ments meg, szabadíts meg, és óvj meg az elbukástól e kísértésben!

És a feladatainkat is szüntelenül a szemünk előtt kell tartanunk, ezt foglalja össze tömören az engesztelőknek ez az imája.

Uram! Adj nekem erőt, hogy duplán szerethessem mindazok helyett, akik Téged nem szeretnek eléggé; hogy duplán hűséges legyek Hozzád mindazok helyett, akik megszegték a Hozzád való hűséget; hogy szívesen hordozzam Utánad azokért is a keresztet, akik eldobták azt. Ámen.

Bocsa József Sch.P.

(Engesztelők V. Országos Találkozója, Vác, 2016.05.28.)

A kiengesztelődés és az engesztelés szentírási alapjai

Isten Krisztusban kiengesztelődött a világgal

Jézus kiengesztelte Istent irántunk, emberek iránt. Összebékítette egymással Istent és az embert. Isten nem tartja számon azok vétkeit, akik bánják azokat, és maguk is ki akarnak engesztelődni Istennel.

Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg. De ezt Isten viszi végbe, akit Krisztus kiengesztelt irántunk, és aki minket a kiengesztelődés szolgálatával megbízott. Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés ígését. Tehát Krisztus követségében járunk, maga az Isten int benneteket általunk. Krisztus nevében kérünk: engesztelődjétek ki az Istennel! Ő azt, aki bünt nem ismert, „bünné” tette értünk, hogy benne „Isten igazságossága” legyünk. (2Kor 5,17-21)

Jézust bűneink engesztelésére küldte az Atya. Ez Isten szeretete irántunk: az Atya részéről is, hogy elküldte, Jézus részéről is, hogy ezt végbe vitte.

A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül. (1Jn4,10)

Jézus megszerezte nekünk a kiengesztelődést, a békét. Istent Jézus halála kiengesztelte.

Mert ha Istent a Fia halála kiengesztelte, akkor, amikor még ellenségek voltunk, most, hogy kibékültünk vele, az ő életébe beoltódva még könnyebben megszabadulunk. Sőt még ezen felül dicsekszünk is az Istenben Urunk, Jézus Krisztus által, aki megszerezte nekünk a kiengesztelődést. (Róm 5,10)

Mert úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjon az egész teljesség, és hogy általa engeszteljen ki magával mindent, ami a földön és a mennyben van, azért, hogy békességet szerzett keresztyének vérével. Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érzületűek voltatok a gonosz tettek miatt, megbékéltetett most az ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, szeplőtelenül és feddhetetlenül állítson ön maga elé. (Kol1,19-22)

Az ember maga is próbálta bűneit jóvátenni, Istennel békességre jutni úgy, hogy különféle áldozatokat igyekezett bemutatni neki. De ezek nem voltak Isten előtt kedvesek. Isten szemében kedvesebb az engedelmesség, mint az áldozat, az, hogy az ember elfogadja azt, ahogyan maga Isten teremt békességet közte és az ember között.

Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és égő áldozat. Akkor így szóltam: „Íme jövök Istenem, hogy teljesítem akaratomat, amint a könyvtelercsben rólam írva van.” (Zsolt 40,7-8) (Zsid 10,5-6)

Ezt a kiengesztelődést Jézus, mint az emberiség főpapja vitte végbe, aki áldozatot mutat be a bűnökért, de csak az emberiség bűneiért, mert neki nem volt bűne.

Mert minden főpapot az emberek közül választanak, és arra rendelik, hogy az Isten tiszteletében képviselje az embereket, ajándékokat és áldozatot mutasson be a bűnökért, mint olyan valaki, aki megértő tud lenni a tudatlanok és a tévelygők iránt, hiszen őrá is gyöngeség nehezedik. Ezért a népért is, saját vétkeiért is áldozatot kell bemutatnia. A tisztséget magától senki sem vállalhatja, csak akit az Isten meghív, mint Áront. Így Krisztus sem önmagát emelte főpapi méltóságra, hanem az, aki így szólt hozzá: „A Fiam vagy, ma szültelek.” Másutt meg ezt mondja: „Pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint.” (Zsid 5,1-5)

Jézus maga az áldozat bemutató és az áldozat is egy személyben az egész világ bűneiért.

Gyermekeim! Ezeket azért írom, hogy ne kövessetek el bünt. De ha valaki bűnbe esik, van szószólónk az Atyánál: Jézus Krisztus, az Igaz. Ő az engesztelő.

lő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is. (1 Jn 2,1-2)

Jézus szeretett minket és az Egyházat, és irántunk való szeretetből áldozta fel magát

Krisztus szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként Istennek. (Ef 5, 2)

Krisztus szerette az Egyházat és feláldozta magát érte, hogy a keresztségben isteni szavával megtisztítva megszentelje. Ragyogóvá akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincsen, hanem szent és szeplőtelen. (Ef 5, 25-27)

A Mennyei Atya, „aki saját Fiát nem kímélte, hanem mindannyiunkért áldozatul adta. (Róm 8, 32)

Mit jelent a kiengesztelés, vagyis Jézus engesztelő műve, az Istennel való kiengesztelődés? Mire irányul a kiengesztelődés, mi annak a tartalma?

A bűn ellenségeskedés Istennel. Jézus ezt az Istennel való ellenségeskedést szüntette meg.

Mint békeszerző a két népet magában egygő: új emberré teremtette, és a kereszttel által mindkettőt egy testben engesztelte ki Istennel úgy, hogy saját személyében megdöntötte az ellenségeskedést. (Ef 2,16)

Házasságtörők, nem tudjátok, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés Istennel? Aki tehát a világgal barátságban akar lenni, az ellensége lesz Istennek. (Jak 4,4)

A bűn lelkileg halottá tesz. Jézus megváltása, bűnbocsánata, kiengesztelő műve életre kelt lelkileg.

Titeket tehát, akik bűneitek és testi körülmételetlenségeitek következtében halottak voltatok, velem együtt életre keltett. Megbocsátotta minden bűnünket. (Kol 2, 13)

Jézus a bűnöket bocsátja meg, ezzel végzi a kiengesztelést.

Ha megvalljuk bűneinket, ő hűséges és igazságos: megbocsátja bűneinket és megtisztít minden gonzságtól. (1Jn 1,9)

Jézus a bűnbocsátó hatalmat rábizza apostolaira.

Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek nem bocsátjátok meg, nem nyer bocsánatot. (Jn 20,23)

Az ember Istennel szemben ellenséges érzületű volt saját bűnei, gonosz tettei következtében. Jézus megszerezte a bűnös ember számára a kiengeszte-

lődést saját halála árán. A kereszten vérével békességet szerzett. Békét kötött a föld és a menny, Isten és az ember között.

*Úgy tetszett (az Atyának), hogy benne lakjék az egész teljesség, hogy általa békítsen ki magával mindent a földön és a mennyben, minthogy **Ő a kereszten vérével békességet szerzett.** Nektek is, akik azelőtt idegenek és ellenséges érzületűek voltatok gonosz tetteitek következtében, most nektek is **megszerezte a kiengesztelődést** halandó testében a halál árán, hogy szentté, szeplőtlené és feddhetetlenné tegyen benneteket színe előtt. Csak álljatok szilárdan és rendületlenül a hitben, és ne tántorodjatok el az evangéliumi reménytől, amelyről hallottatok, hiszen minden teremtménynek hirdették az ég alatt, és én, Pál is ennek a szolgája lettem.* (Kol 1,19-23)

Az előző Szent Páltól való idézet azt is megmutatja, hogy mit eredményez a kiengesztelődés, a bűnbocsánat: szentté, szeplőtlené és feddhetetlenné teszi a bűnöst Isten színe előtt.

Jézus megszerezte nekünk a kiengesztelődést. Vagyis megment minket Isten haragjától. Istent Jézus halála kiengesztelte.

*Most, hogy vére árán igazzá váltunk, még sokkal inkább megment bennünket haragjától. Mert ha **Istent Fia halála kiengesztelte** akkor, amikor még ellenségek voltunk, most, hogy kibékültünk vele, annál inkább megmenekülünk az ő életében. Sőt ezenfelül még dicsekszünk is az Istenben Urunk, **Jézus Krisztus által, aki megszerezte nekünk a kiengesztelődést.*** (Róm 5,9-11)

A kiengesztelődés és Isten haragja.

Az engesztelés a magyar nyelvben a sértettnek, a haragvónak a lecsillapítását jelenti. Ma sokan azt állítják, hogy Isten csak szeretet, ő csak szeretni tud, harag nincs benne. Csak az ószövetség Istene volt haragvó Isten. Az Újszövetség Istene nem haragvó, hanem szerető és irgalmas Isten. Az alábbi idézetek mutatják, hogy ez nem így van. Az Ószövetségben rengeteg helyen van szó Isten haragjáról. De ez az Újszövetségből sem hiányzik. Ebben az összeállításban csak az Újszövetségi Szentírásból válogattunk olyan részeket, amelyek Isten haragját mutatják.

Isten irgalmas, de nem a végtelenségig. Egy ideig elnéző a bűnök iránt, de elkövetkezik az ő igazságosságának is az ideje. Jézus engesztelő áldozata egyben Isten igazságosságát is mutatja. Jézus nem csak irgalmas, hanem ítélő Isten is. Elítéli haláluk pillanatában illetve a világ végén a konok és bűneikben megkeményedett gonosz embereket.

Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul a hitben, hogy kimutassa igazságosságát. Isten végtelen türelmében elnézte a korábban elkövetett vétkeket, hogy igazságosságát most kimutassa. (Róm 3,25)

Amikor eljön dicsőségében az Emberfia és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján. Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól. A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. Aztán így szól a király a jobbján állókhöz: Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot!... Ezután a balján állókhöz is szól: Távozzatok színem elől, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készült. (Mt 25, 31-34, 41)

Az Atya nem ítél el senkit, hanem egészen a Fiúra bízta az ítéletet... Bizony, bizony, mondom nektek: Elérkezik az óra, s már itt is van, amikor a halottak meghallják az Isten Fia szavát. S akik meghallják, azok élni fognak. Amint ugyanis az Atyának élete van önmagában, a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában, s hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mert hiszen ő az Emberfia. Ne csodálkozzatok rajta! Mert elérkezik az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják az Isten Fia szavát, és előjönnek. Akik jót tettek, azért, hogy feltámadjanak az életre, akik gonoszat tettek, azért, hogy feltámadjanak a kárhozatra. (Jn 5,22,25-29)

Konokságodban és szíved megrögzöttségében csak büntetést halmozol magadra, a haragnak és az Isten igazságos ítélete megnyilvánulásának napjára. Ő kinek-kinek tettei szerint fizet: örök élettal annak, aki a jótettekben kitarva dicsőségre, tiszteletre és halhatatlanságra törekszik, **haraggal és megtorlással annak, aki haszonleső, s nem hajlik az igazságra, hanem a gonosszággal tart. Mindenkit, aki gonoszat művel, utolér a kín és a gyötrellem,** elsősorban a zsidót, azután a pogányt. S dicsőség, tisztelet és békeség vár mindenkire, aki jót tesz, elsősorban a zsidóra, azután a pogányra. Isten ugyanis személyválogatás nélkül ítél. (Róm 2,5-11)

Isten bizonyos embereket haragjával sújt.

De mit mondjunk arra, ha a mi igaztalanságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igazságát? Nem igazságtalan-e Isten, amikor haragjával sújt? (Róm 3,5)

Kiket sújt Isten haragja?

Aki nem hisz a Fiúban és nem keresztkedik meg, vagyis nem fogadja el Isten Jézusban nyújtott kiengesztelő művét

Aki hisz a Fiúban, az örökké él. Aki azonban nem hisz a Fiúban, az nem látja meg az életet, az Isten haragja száll rá. (Jn 3,36)

Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül; aki nem hisz, elkárhozik. (Mk16,16)

A megtérés, a bűnbánat, a keresztség elhárítja Isten haragját

Mikor pedig látta, hogy a farizeusok és a szadduceusok közül sokan mennek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, ezt monda nekik: Mérges kígyóknak fajtatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljétek? (Mt 3,7 (Károli Gáspár revideált fordítása))

Azokat, akik elzárják Jézustól a gyermekeket

Ezt látva Jézus haragra gerjedt, és azt mondta nekik: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. (Mk 10,14)

A gonosz embereket és az Isten igazságát elfojtókat

Isten haragja megnyilvánul az égből azoknak az embereknek minden gonosszága és igazságtalansága ellen, akik igazságtalansággal elfojtják az isteni igazságot. (Róm 1,18)

A hitetleneket, akiknek üres a beszédjük

Senki se vezessen félre titeket üres beszéddel, mert **miattuk éri Isten haragja a hitetlenség fiait.** (Ef 5,6)

Akik akadályozzák az evangélium hirdetését

Akadályoznak bennünket, hogy a pogányoknak ne hirdessük az evangéliumot az üdvösségükre. Így **betelik egyszer s mindenkorra bűneik mértéke, s már rajtuk is az Isten haragja, végérvényesen.** (1 Tessz 2,16)

Hiszen Isten nem a haragra szánt minket, hanem az üdvösség elnyerésére Urunk, Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk, hogy akár élünk, akár meghalunk, vele együtt elnyerjük az életet. Ezért vigasztaljátok és bátorítsátok egymást, mint ahogy meg is teszitek. (1 Tessz 5, 9-11)

Akinek a szíve kemény marad és nem tér meg. Vagyis csak azok menekülnek meg Isten haragjától, akik megtérnek és (folyamatosan) bűnbánatot tartanak

De te a te keménységed és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára. (Róm 2,5)

Isten kiönti haragjának 7 csészéjét azokra, akik az utolsó idők nagy hitehagyásában a „nagy Babilont” követik, azokat, akik imádják a vadállatot és szobrát, azokat, akik az ő jelét viselik homlokukon vagy a kezükön.

Az angyal lehajította éles metszőkését a földre, leszüretelte a föld szőlőjét és Isten haragjának nagy sajtójába vetette. (Jel 14,19) Negyedik látomás: Isten haragjának hét csészéje Akkor egy másik csodálatos nagy jelet láttam az égen: **hét angyalt, akinél a hét végső csapás volt. Átvaluk teljesedik be Isten haragja.** (15,1) A négy élőlény egyike a hét angyalnak **hét aranycsészét adott, tele az örökkön-örökké élő Isten haragjával.** (15,7) Akkor nagy szótatot hallottam a templomból, mely a hét angyalhoz szólt: „Menjete, **öntsétek ki Isten haragjának hét csészéjét a földön.**” (16,1) A nagy város háromfelé vált és a pogányok városai leomlottak. Isten akkor megemlékezett a nagy Babilonról és **haragja tüzes borának kelyhét nyújtotta neki.** (16,19) Szájából éles kard tört elő, hogy azzal sújtsa a nemzetekre. Vasvesszővel fogja kormányozni őket, és **taposni fogja a mindenható Isten haragja tüzes borának sajtóját.** (19,15) Erre a sárkány haragra lobbant az asszony ellen és harcba szállt többi gyermekével, akik megtartják Isten parancsait és kitaranak tanúságukban Jézus mellett. (12,17) Egy harmadik angyal is követte őket. Harsány hangon kiáltotta az is: „**Aki imádja a vadállatot és szobrát, vagy aki viseli jelét homlokán vagy kezén, az inni fog Isten tüzes borából, melyet színtisztán töltött haragjának kelyhébe.** (14,9)

X. Szent Pius pápa ezt írja Isten haragjáról

Jézus szíve túlcsondul szelídséggel a jóakarátú emberek felé, de szent haraggal van Isten házában gyalázói ellen. Továbbá, míg Jézus kedves volt a bűnösökhöz és azokhoz, akik eltévelyedtek, nem tartotta tiszteletben hamis gondolataikat, bármilyen őszintének tűntek is. Míg az Ő szíve túlcsondul szelídséggel a jóakarátú emberek iránt, szent haraggal fegyverzi fel magát Isten házában gyalázói ellen, a nyomorult emberek ellen, akik megbotránkoztatják a kicsiket, a hatalmasságok ellen, akik nehéz terhek súlyát rakják az emberekre, anélkül hogy segítenének, hogy felemeljék őket. Ő éppen annyira volt erős, mint gyengéd. (X. Pius. Encyclical Notre Charge Apostolique, August 15, 1910)

A harag, a bosszúállás azonban Istené, az ember nem tűrheti meg magában a haragot, nem állhat bosszút senkin.

Ne tegyetek a magatok ügyében igazságot, kedveseim, hanem adjatok helyet az isteni haragnak, mert meg van írva: **»Enyém a bosszúállás, én majd megfizetek«** – mondja az Úr. (Róm 12,19)

A keresztények részvétele Jézus engesztelő művében. A keresztények engesztelése

Isten megbízta az apostolokat és a keresztényeket a kiengesztelődés szolgálatával

Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg. De ezt Isten viszi végbe, akit Krisztus kiengesztelt irántunk, és aki **minket a kiengesztelődés szolgálatával megbízott.** Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét. Tehát Krisztus követségében járunk, maga az Isten int benneteket általunk. Krisztus nevében **kérünk: engesztelődjete ki az Istennel!** Ő azt, aki bűnt nem ismert, „bűnné” tette értünk, hogy benne „Isten igazságossága” legyünk. (2Kor 5,17-21)

Mit jelent a kiengesztelődés szolgálata?

Krisztus nevében kérjük az embereket, hogy engesztelődjete ki az Istennel!

Mivel „Isten a világot Krisztusban önmagával kiengesztelte”, Szt Pál fel tudja szólítani a korintusiakat: „engesztelődjete ki Istennel!” (Vö. fentebb: 2Kor 5,21).

A papok nemcsak kérni tudják őket, hanem tudják közvetíteni is a kiengesztelődést szentségi hatalmuk révén.

Jézus azonosítja magát a keresztényekkel, akik az Ő misztikus testének a tagjait alkotják.

Már Damaszkusz közelében járt, amikor az égből egyszerre nagy fényesség ragyogta körül. Földre hullott, és hallotta, hogy egy hang így szól hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Erre megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az folytatta: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” (Csel 9,3-5)

Isten határozta meg minden egyes tag feladatát a testben, tetszése szerint. Ha valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így azonban sok a tag, de a test csak egy. A szem nem mondhatja a kéznek: „Nincs rád szükségem” vagy a fej a lábnak: „Nincs rád szükségem.” Ellenkezőleg, a gyöngébbnek látszó tagok sokkal szükségesebbek. Sőt a test alacsonyabb rendű tagjait nagyobb gondal vesszük körül, és a tisztességtelen tagok nagyobb tisztességben részesülnek, a tisztességes tagoknak ugyanis nincs erre szükségük. De Isten alkotta így a testet, és azért részesítette az alacsonyabb rendű tagot nagyobb tisztességben, hogy a testben ne támadjon meghasonlás, hanem a tagok törődjenek egymással. Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben

van része az egyik tagnak, mindegyik örül vele. **Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai.** (1Kor 12, 18-27)

Ebből következik XI. Pius pápa fogalmazása szerint a keresztények engesztelő tevékenysége

„Amit a fej szenved, azt a tagoknak is el kell szenvedniük. Azért a titokzatos testében most is szenvedő **Krisztus méltán és joggal elvárja tőlünk, hogy az engesztelésben társai legyünk, amit különben a hozzá való viszonyunk is megkövetel, mert «Krisztus teste vagyunk és egyenként a tagjai»** (1 Kor 12,27), s azért **amit a fej szenved, azt a tagoknak is vele együtt kell szenvedniük.** (1 Kor 12,26). - XI. Pius pápa *Miserantissimus Deus* kezdetű enciklikájából.

A misztikus testről szóló tan nemcsak Pál apostol találmánya. Jézus is kéri a keresztények vele való egységének a megvalósulását halála előtt a Mennyei Atyától.

Én öbennük és Te Énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek. (Jn 17,23)

Ahogy Jézus engesztelő áldozat volt a mi bűneinkért, úgy Jézussal együtt a keresztényeknek is áldozattá kell válniuk.

*Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: **Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul.*** (Róm12,1)

A keresztények, ha megélik teljesen kereszténységüket, Jézushoz tartozásukat, a Szentlélektől megszentelt kedves áldozati ajándékok Isten szemében

*Krisztus Jézus szolgájának kell lennem a pogányok között, és Isten evangéliumának papi szolgálatát kell ellátnom, hogy a pogány népek a Szentlélektől megszentelt **kedves áldozati ajándékká legyenek.*** (Róm15,15)

A keresztények Jézus királyi papságának a részét alkotják, akik részesülnek az ő papi szolgálatából.

*Ti azonban **választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.*** (1Pét2, 9)

Krisztus áldozata, szenvedése a keresztények áldozatával kiegészítve, azzal együtt teljes, amelyet az övéhez kapcsolnak.

*Örömmel szenvedek értetek, és **testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.*** (Kol 1,24)

Összeállította: Bocska József Sch.P.

(Engesztelők V. Országos Találkozója, Vác, 2016.05.28.)

Csodálatos kendő

Csodatevő kendőnek is nevezhetnénk, mert Jézus Szent Vére csodálatos dolgokra képes, megimádkozott környezetben.

P.Török Marcell atya fonói plébános volt 1976-ban, amikor a szentmise alatt váratlanul felborult a kehely, és a kendőre (korporalera) folyt Jézus Krisztus drága Vére, az átváltoztatott bor. A kendőn a bor alvadt vérré változott.

Az esemény dokumentációi, a nap és óra is fel lett jegyezve, a mai napig megvannak, a kendővel együtt. A Mária Háza kaposfüredi rejtkehelyén, teljes biztonságban őrzött értékek közé betagozódva úgy is „teszi a dolgát”, hogy a közönség számára nem látható jelenleg.

Hála táblák tömege jelzi a csodás gyógyulásokat és azokat a beteljesült kéréseket, amik Kaposfüredhez, P. Török Marcell atya személyéhez és az ő környezetéhez kötődnek. (Marcell atya ez év februárjában költözött át az örök életbe.)

A kendőn található vérfolt vizsgálatát 1988-ban végezte el az illetékes laboratórium. Dr. Cseplő Attila, az ÁEÜ. Intézet osztályvezetője aláírásával igazolta, hogy emberi vér van a kendőn.

Addig, amíg P.Török Marcell atya és a Mária Háza Kaposfüred teljes rehabilitációja nem történik meg, a Jézus Szent Vérért őrző kendő, és más különleges ereklyék mind a rejtkehelyükön maradnak.

A dolgok rendeződése után pedig – a tervek szerint – egy törhetetlen üvegezés mögé téve már folyamatosan megtekinthetők lesznek....

Gy. E.

Ehhez hasonló eset történt legjobb tudomásunk szerint kb. 5-10 éve Székesfehérváron. Szintén a kendőre kifolyt átváltoztatott bor, Jézus Szent Vére mire a kendő megszáradt, vérfoltként volt látható.

Sajnos szerkesztőségünk nem jutott több információhoz ennek ügyében. Amennyiben valamelyik olvasónk többet tudna erről a székesfehérvári esetről, hálásan vennénk, ha informálna minket róla.

(a szerkesztő)

Szent József oltalma

Európa megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy 1686. szeptember 2-án Buda töröktől való visszafoglalása megtörtént (145 évig és négy napig volt török uralom alatt).

A győztes csata előzménye, és indító oka, hogy amikor a közel 150 éves török uralom alatt már Magyarország „kivérezett”, és nem volt képes megállítani az oszmán hódítást, akkor a török hadsereg 5 alkalommal próbálta meg Bécs városát elfoglalni. (Legutoljára: 1683-ban.) *Emiatt Európának kétsége sem lehetett, hogy az Oszmán Birodalom végső célja az egész kontinens meghódítása, a veszély egész Európát fenyegette.* XI. Ince pápa kezdeményezésére megalakult a Szent Liga, mely több helyről toborzott zsoldosokkal igyekezett Buda váránál megállítani a hódító sereget. Ez az *összefogás* hozott azután győzelmet 1686-ban.

Mindehhez hozzá tartozik még egy számunkra fontos tényező:

Három, Mária-kongreganista nemes ifjú – kiknek *Avianói Márk* volt a vezetője, hozta XI. Ince pápa üzenetét, aki a ***Beata Virgo Dabit Auxilium!*** = „***A Boldogságos Szűz ad segítséget!***”! jelmondattal adta áldását és buzdítását a Buda visszavételére induló szövetséges haderőknek. Ez igen erős jelmondat, (akár prófécia is lehetett), mert a latin szöveg kezdőbetűi megegyeztek **Buda** névvel: ***Beata Virgo Dabit Auxilium!*** Emellett a pápa egy *Szent József zászlót* is küldött biztatásul a három ifjú által.

Avianói Márk az üzenetet és a zászlót itthon átadva elmondta, hogy a pápa Szent Józsefhez imádkozik, őt is kéri, hogy Buda (és utána Magyarország) megszabaduljon az idegen uralom alól.

A döntő csata előtt *a nemes ifjak fogadalmat tettek, hogy siker esetén Szent József oltalmába ajánlják országunkat.*

1686. július 22-én (a komoly háttér imával támogatott nándorfehérvári győzelem 230. évfordulóján), a rohamot előkészítő ágyútűz telibe találta a török lőszerraktárt, amely Mátyás király palotája közelében helyezkedett el. Közel 800 tonna lőpor robbant fel, és a robbanás olyan óriási volt, hogy 200 méterre leomlott a Duna felőli várfal, és a folyó a légnyomás hatására kicsapott a medréből Pest felé.

A robbanás ereje ledöntötte azt a falat is, amelyik a Koronázó Templom külső oldalán levő Mária szobrot takarta. A fal ledőlt, de a Szentséges Szűz állt a talapzatán, s ez a látvány erősen sokkolta a törököket. A Mária-szoborral kapcsolatos legenda itt kétféle változatot is ad:

Az egyik szerint Buda elestekor a várvédők elszállítani már nem tudták a szobrot, ezért, hogy elrejtésük a törökök elől, elfalazták azt, Istenre bízva a továbbiakat.

A másik változat szerint maguk a törökök falazták el a Mária szobrot, mert bántani nem merték, hiszen félték a „Nagyasszonytól”, ezért hogy ne lássák Őt, hát elfalazták. *Előkerülése után „Löporos Madonnának” nevezték el a szobrot.*

Akármelyik változat is az igazság, a löportorony robbanásakor a fal leomlott, és a szobor ismét láthatóvá lett. A legenda szerint a bent imádkozó törökök gyorsan terjedő rémülete törte meg végleg a várvédők ellenállását.

A győzelem másnapján Avianói Márk szerzetes körbehordozta a várban egy szekéren a Szűz Mária-szobrot, és a táborban hálaadó szentmisét tartott, amelynek keretében valóban meg is valósult az ígért, a Szent József oltalmába helyezett ország-felajánlás.

A képen ez a jelenet lett megfaragva, a felajánlás 300. évfordulójára. (Tervező: Szarka Arpád, faragó: Badiny Gyula, megtalálható a hidegségi Havas Boldogasszony kápolna falán.)

A felajánlás ezek után hitelesítésre került, és hivatalos bejegyzést is kapott Vatikánban.

Komoly feladat mindannyiunk számára, egész Európa, sőt az egész emberiség számára, hogy felismerjük a dolgok jelentőségét, és a Teremtő Istenhez csatlakozva, az Ő vezetése szerint cselekedjünk!

Fel kell nőnünk ehhez a feladathoz, és meg kell érteni, hogy (ahogyan egy ház terve is először a fejünkben születik meg, ugyanúgy) minden történés szellemi szintről indul el, és a két úr (Isten és sátán) közül annak a terve fog megvalósulni – bennünk, sorsunkban, és a külvilágban is – akihez, és amilyen mértékben szívvel-lélekkel csatlakozunk.

Nekünk, magyaroknak különösen szükséges szívünkkel és elménkkel egyaránt megértenünk, hogy azt a harcot, amely már folyik a földön, azt sem emberi átlátó képességgel, sem emberi ésszel vagy erővel megharcolni nem lehet, ***csakis az Égi erővel történő összefogással lehetünk a győzelem részesei!*** Ennek az igazságnak a megértése és elfogadása alázat kérdése, és engesztelő feladatunk részét képezi!

XI. Boldog Ince pápa szavai ma még érvényesebbek, mint korábban voltak: „***A Boldogságos Szűz ad segítséget!***”!

Néhány fontos ide kapcsolódó esemény a közelmúltból:

Hosszú előkészítés után, **2009-ben** hivatalosan is kihirdetésre került (miután hét másik országban már elfogadták egyházi részről.) a **Szeretetláng** elfogadása itthon, Hazánkban. *A Szeretetláng szoros kapcsolatban van az Isteni Irgalmassággal, s természetesen a kettő együtt a Két Szent Szív Szeretetének minden megnyilvánulásával is.*

2011-2013 között került elő a Budapest, Belvárosi Főplébánia restaurálásának kezdetén, a *főoltár mögötti falszakaszon* egy, a „**Trónoló Madonnát**” ábrázoló gyönyörűsége freskó, amely akkor került elő, amikor annak eljött az ideje. Ezekben az években különösen sokat imádkozunk a Világ Győzelmes Királynője eljöveteleért, mely közben a vakolat alól előkreült ez a Trónoló Madonna...

Mátyássy László, az Immaculata Alapítvány felkérésére készítette el a 403 cm magas Mária-szobrot, amelyet 2013-ban, a Budai Vár Corvinafalán, a Dunára, valamint a Pesti oldalra nézve helyezték el, nagyjából annak a löporos toronynak a közelében, amely Buda visszafoglalásánál felrobbant. Így Buda visszafoglalásának 327. évében ismét látható lett Égi Édesanyánk, Királynőnk egy szobra a Budai várfalon! Az Alapítvány célja és kérése az volt, hogy *„egy olyan alkotás kerüljön a vár fokára, ami az ország egységét szolgálja, és békét, szeretet sugároz.”*

2016. 01. 18-án Árpád-házi Szent Margit ereklye oltárra helyezésére került sor, mégpedig a Szent Fausztina ereklyéje mellé, a Szeretetláng kápolnában.

Idén, 2016-ban ünnepelhetjük szeptember 2-án Buda visszafoglalásának 330. évfordulóját! 330 éve lett hazánk Szent József oltalmába ajánlva, a Szűzanya szobra előtt.

A Szűzanya és a kis Jézus legfőbb földi oltalmazója Szent József volt. A Mennyei Atya kegyelmével megerősítve, a maga életszentségével hatékonyan védelmezte a Szent Családot. A Szent Józsefnek ajánlottságunk évfordulóján különösen kérhetjük hatékony, védelmező segítségét hazánkra, Szűzanya országára! Hívjuk meg együtt, mindkettőjüket, hogy engesztelő feladatunkat el tudjuk látni. Mert a megvalósításhoz ránk, emberekre igen nagy szükség van, a mi „igenünkre”, és tetteinkre!

J.H.Newman bíboros, így ír – Isten üdvtörténetében betöltött szerepét tekintve – **Szent Józsefről:** „*A Szentírás Szentje, a mi Urunk nevelőapja, a keresztény világ abszolút és univerzális hitének tárgya...*” Máshol pedig: „*Eltekintve attól a méltóságtól, hogy valaki a Megváltó Anyja, nincs nagyobb*

méltóság, mint a Megváltó törvényes atyjának lenni....” (Idézetek Jáki Szaniszló könyvéből.) Ebből következik, hogy Szent József „nagyhatalmúsága” „Isten-közeli helyéből adódik”, és hogy ezért nagyon fontos őt is kérni, és segítségül hívni! A bajban Szent József mindig a Szűzanya oldalán áll!

Az Atyához szóló felajánló imában pedig az alábbi mondatot imádkozzuk, ugyancsak Szent Józsefről: „**Ő azért a gonosz szellemek réme, mert Tőled (az Atyától) kapott hatalmával, pusztá jelenlétével is megghiúsította, hogy a Gonosz vágyai teljesüljenek, amikor az megváltásunkat már a kezdet kezdetén akadályozni próbálta....**”

Ha belegondolunk, valóban ilyen védelemnek kellett a Szentcsalád körül lennie, hiszen az Istenanyát, és a Gyermejkézust – szellemi oldalról – kimondhatatlan sok veszély fenyegette a földi világban. Ez azonban Isten Tervében olyan titkos dolog volt, amiről még a Szentírás is alig-alig szól néhány szót.

Hatalmas Isteni Gondoskodás és angyali védelem volt tehát az, amely a Szentcsaládot körülvette, és az emberszemek számára láthatatlan szellemi oldalról védte.

Összességében mindkét gondolatmenet fontos. Bár részleteiben nem ismerhetjük Isten Tervét, annyit mindenképpen tudhatunk és megérthetünk az eddigiekből, hogy ebben az egyre feszültebb világban a következő éveket az Úr Jézus Irgalmas Vezetésében, a Szűzanyára figyelve, Szent Józseffel és a Szent Angyalokkal összefogva, Szentjeink segítségével tudjuk jól és – az Örökélet szempontjából is - helyesen végigvinni! Sőt, nem is lehet másképp!

Ezek után, és az előzőek alapján, senki nem mondhatja, hogy az Égi segítség nincs jelen! Az égiek által az összefogásra minden lehetőség adott! – a többi rajtunk múlik!

Az alázat gyakorlásával tudunk leginkább elég hajlékonyá válni Isten Akaratára, és akkor örömmel tudjuk lelni a munkában, az elvégzendő feladatokban.

És amihez az ember gyenge, az nem más, mint emberlányunk szellemi oldala, (mely sokszor nem bírja magasabbra emelni a testet), ezért ehhez hatalmas, fényes segítőt kapunk a Szent Angyalokban, csak higgyünk, akarjuk a „jót” tenni, és cselekedjünk is!

Jánosy Gábor

(Gulyás M. Mária: Jónás jele a mai világban c. összeállítás alapján)

Mária- kegyhelyek

Kópháza

Kópháza Soprontól délkeletre, mintegy 10 km-re fekvő község az osztrák határ közvetlen közelében. A Győri egyházmegyéhez tartozik. Kegyetemplomnak, a Loretói Fekete Mária kegyhelyének története a XVII. századba nyúlik vissza, és a Nádasdy Családhoz, Nádasdy Ferenc országbíró nevéhez fűződik. Nádasdy Ferenc, az ország egyik leggazdagabb földesura, buzgó katolikus volt, az ellenreformáció idejében több katolikus templomot, kegyhelyet újjított meg. (A Wesselényi-féle összeesküvésben való részvétele miatt I. Lipót császár törvénytelen bírósági ítélet alapján 1671-ben lefejeztette annak ellenére, hogy a pápa is közbenjárt érte.) Tizenhat gyermeke közül a negyedik, Eleonóra, születésétől fogva gyenge, beteges kislány volt. A szülők mindent megtettek érte, de nem tudtak segíteni rajta. A kisgyermekkorától kezdve buzgó, ájtatos leányka nagyon szerette a kópházi erdőben álló kápolnát, amelyben a Loretói Fekete Mária szobra állt. Gyakran vitette magát ide, és buzgón imádkozott a Szent Szűz szobra előtt. Egy alkalommal, 14 éves korában, fogadalmat tett a Szűzanyának, hogy ha felgyógyul, kolostorba vonul, és életét Istennek szenteli. Hamarosan meg is gyógyult, szépséges fiatal lánnyá fejlődött. Készült fogadalma beváltására, ezt közölte is szüleivel, de azok hallani sem akartak róla, mert elhatározták, hogy Wesselényi Lászlóhoz adják férjhez lányukat. Eleonóra nem akart szembeszegülni szülei akaratával, de nagyon vágyott fogadalma teljesítésére. Az esküvőt kitérítették és meg is tartották. Amikor a templomból visszatértek, és a kastélyban megkezdődött a lakodalom, Eleonóra egy ablakmélyedésbe búzódva imádkozott Istenhez, hogyha már nem tudja fogadalmát megtartani, akkor vegye őt magához. Közben vihar támadt, és villám csapott le az ablak mellett álló lányra, aki azonnal meghalt. A megrendül Nádasdy Ferenc leánya emlékére a kis fakápolna helyére 1670-ben kőkápolnát építtetett, és itt temette el gyermekét. A kápolnát Behovits Pál

plébános gróf Széchenyi Antal cenki földesúr támogatásával a XVIII. század közepén megnagyobbította, illetve helyére építtette a mai kegytemplomot.

A Fekete Mária szobrát Nádasdy Ferenc hozta a kópházi kápolnába a Lajta-hegységen túli Loretói helységről (Sopron megye, ma Burgenland, Ausztria), ahol feleségével, Esterházy Annával a nagy Mára-tisztelő Esterházy Pál nádor lányával ő építtette meg a Mária „názáreti házát”, az olaszországi Loretóban lévő Szent Háznak, a legenda szerint Szűz Mária názáreti házának másolatát. (Sok „Loretói kápolna” van Magyarországon, például a budavári Boldogasszony (Mátyás) templomban, a budai Szent Anna templomban, a győri karmelitáknál a Szent Ház mása, a gyulai plébániatemplomban, Máriabesnyőn a kegytemplomban, stb.) A kópházi Fekete Madonna szobor az eredeti, szentföldi olajfából faragott, fekete testszínű kegyszobor másolata. Álló Boldogasszony, bal karján az ülő gyermek Jézussal, akinek bal kezében országalma van. A gyermek Jézus áldó jobbjá és Mária kezei az öltözet miatt nem láthatók. A loretói kultusz kezdetől fogva, de különösen a lepantói ütközet (1571) óta töröktől védő, iszlám-ellenes jelenség volt.

A kópházi templom oltárépítménye – architektúrája, szobrai – a Szent Császárné názáreti házára utal. A templomban függő XVIII. századi fogadalmi kép a búcsújáróhely hajdani virágzó kultuszát idézi. A rajta ábrázolt Háromkirályok az egykori utazók, zarándokok mennyei pártfogói

A templom főbúcsúja Nagyboldogasszony ünnepén, Mária mennybevitelének napján, augusztus 15-én van.

K.D.

Az Európára nehezéő mohamedán nyomás miatt továbbra is tartunk ki engesztelő imádságainkban. Ha egy módunk van rá, tartunk ki a napi három Úrangyala elimádkozásában. Az Úrangyala három Üdvözlégye eleve „erős” imádság. De a háromszor három Üdvözlégy elimádkozása – a közte elhangzó szép gondolatokkal, melyekbe érdemes mindig bele-belegondolni – még hatékonyabb a sátán elleni küzdelemben.

Most, hogy közeledik Buda visszafoglalásának 330-dik évfordulója, ez külön lelkesítsen abban, hogy a három Úrangyala napi elimádkozását ne hagyjuk el! (a szerkesztő)

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Adjuk át magunkat

„Menekülj most Szeplőtelen Szívembe. Azt szeretném, hogy itt légy, hogy megerősítelek és megőrizzelek a rettenetes megpróbáltatás pillanatában.

Szeretett fiaim, Szívemnek szentelt papjaim: figyeljetelek újra Édesanyátok hangjára, aki kedvesen figyelmeztet, hogy felkészülhessetek azokra a nagy eseményekre, amelyek a világra várnak.

Legyetek valóban egyedül az enyémeik, adjátok át magatokat fenntartás nélkül...” (1975.04.25.)

A Szűzanya a Gobbi atyának adott üzeneteiben vissza-visszatérő módon figyelmezteti papjait és minket is, hogy igyekezzünk teljesen ráhagyatkozni. Mindezt a mi érdekünkben sürgeti, hiszen ő tudja, látja, hogy közeledik a nagy megpróbáltatás ideje, melyet mi csak saját, emberi erőnkől nem tudunk kiállni, úgy csak belebukni tudunk. Amennyiben viszont a Szűzanyára tudunk hagyatkozni, ő Isten kegyelmével át tud segíteni a nehézségeken, akkor talpon tudunk maradni, meg tudjuk őrizni hitünket, és így az örök boldogságba juthatunk.

Nem véletlen, hogy a Szűzanya sokszor ismétli ezt a kívánságát, melyet a mi érdekünkben kér tőlünk. A szerető Anya szeretné a legjobbat gyermekei számára! Egyben ismer is minket, látja gyengeségeinket, látja, hogy ez az egyik legnehezebb feladat számunkra, hogy ne mi akarjunk megoldani mindent, hanem őrá tudjunk hagyatkozni. Ezt a ma emberének különösen nehéz megtenni, hiszen a média folyamatosan sugalmazza tudatosan és tudat alatt irányítva minket, hogy mi valósítsuk meg magunkat, saját erőből oldjuk meg problémáinkat. Természetesen szükséges, hogy cselekedjünk, szükséges egyes problémák megoldása, az ötletesség is, de nem mindegy, hogy milyen lelkülettel tesszük azt. A fő irányokat az égiek kell (kellene), hogy megszabják, azon belül nekünk kell megoldani feladatainkat. Ez egy életre szóló, nehéz tanulni valló.

Ebből az üzenetből is kiderül, hogy nagy események várnak ránk, melynek egyik előszelét érezzük a muzulmánok áramlása és itt-ott tapasztalható cselekedeteiből. A körülöttünk levő világ nagy eseményei úgy tűnik, Egyházunkba is behatolnak, nem maradhat ki belőle. Ugyan egy kicsit más színekben készülnek nagy események Egyházunkban, hiszen itt egyértelműen a hit dolgairól van szó. Már most is, ezekben az években is – aki kicsit jobban belemélyed Egyházunk dolgaiba – időnként elcsodálkozhatunk, hogy néha az is megtörténik, amit hívő ember teljesen elképzelhetetlennek tart. Ilyenkor a cselekedetek alapján felmerül a kérdés, hogy Egyházunk adott tagja valóban az Istenben hisz? Ezek már nehéz kérdések, de gondolom a Szűzanya ennél keményebb próbatételről beszél, ami még előttünk van. A Katolikus Egyház Katekizmusa hitünkben egy kemény személyes próbatételt említ. Lehet, hogy ez közeledik?

Az ember lassan tud változni. A Szűzanyára történő ráhagyatkozást nagyon nehezen, lassan tudjuk alakítani magunkban. A nagy esemény pedig ha érkezik, valószínűleg váratlan gyorsasággal fog érkezni. Akkor már késő lesz a ráhagyatkozásban próbálkozni.

Esendő emberek vagyunk, a pozitív irányban lassan és nehezen tudunk lépdelni, hiszen a sátán közben folyamatosan kísért mindannyiunkat, híveket, de különösen papjainkat, akik vezetik a hívők közösségét. Mert ha a pásztor eltéved, a nyáj is vele téved...

Ezért is biztatom újból és újból hívő társaimat, hogy ne lankadjunk a papjainkért, püspökeikért mondandó imáinkkal. Böjti felajánlást tegyünk mellé, ha egy mód van rá.

A Szűzanya ezt az üzenetét így folytatja: *„Ne gondolatok többé múltatokra.”*

Azt kéri a Szűzanya, hogy ha megbántuk, meggyóntuk bűneinket, akkor már fogadjuk el alázatban, hogy esendők voltunk, de kivezetett belőle a Szűzanya, és ne a múltunkkal foglalkozunk, hanem hagyatkozunk rá tiszta szívvel, hogy vezethessen minket a bűneinkből megtért embert az égi haza felé.

Arra biztat a Szűzanya, hogy imádsággal győzzük le azt a kísértést, hogy mégis magunk akarjunk mindent megoldani. Imádsággal igyekezzünk a ráhagyatkozásban minél előbb és minél nagyobb léptekben fejlődni. Ebben segítsen minket a Boldogságos Szűz Mária, a Magyarok Nagyasszonya!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Szeplőtelen szívem vérzik

A Szűzanya 2016. április 25-i üzenete:

„*Drága gyermekek! Szeplőtelen szívem vérzik, látva titeket a bűnben és bűnös szokásaitokban. Arra hívlak benneteket, hogy térjete vissza Istenhez és az imához, hogy jó legyen számotokra a földön. Isten általam hív benneteket, hogy szívetek remény és öröm legyen mindazok számára, akik távol vannak. Hívásom legyen gyógyír a léleknek és a szívnek, hogy dicsőíthessétek a Teremtő Istent, aki szeret és az örökkévalóságra hív benneteket. Gyermekeim, az élet rövid, ezt az időt arra használjátok fel, hogy jót tesztek. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.*”

Szűz Mária szívünkhöz szól, és azt mondja, amit már 1984. május 24-i üzenetében is mondott: „*Kérlek benneteket, ne engedjétek, hogy Szívem véres könnyeket hullasson a bűnben elvesző lelkek miatt.*” Azt is gondolhatjuk, hogyan lehetséges az, hogy semmi sem változott így sok év óta tartó jelenéseinek és üzenetei ellenére?! Az Édesanya nem hallgathat mindaddig, amíg akár egyetlen gyermeke is bűnben él, amely a halálba vezet. Sok üzenetében beszél a bűn veszélyéről, a kiút lehetőségét, és a bűntől való szabadulás útját mutatja. 1986. december 4-i üzenetében a következőket mondja: „*Drága gyermekek! Ma is arra hívlak benneteket, hogy készítsétek elő szíveteket ezekre a napokra, amikor az Úr különösen meg akar tisztítani benneteket múltatok minden bűnétől. Drága gyermekek, erre egyedül nem vagytok képesek, ezért itt vagyok, hogy segítek nektek. Imádkozzatok, drága gyermekek! Csak így lesztek képesek arra, hogy minden rosszat felismerjetek magatokban, és átadjátok azokat az Úrnak, hogy az Úr teljesen megtisztítsa szíveteket.*”

Fontos újra és újra emlékezni édesanyai szavaira, hogy biztatás és bátorítás lehessenek számunkra: „*Azt szeretném, hogy mindannyian boldogok legyete, de a bűnben ez senki számára sem lehetséges... Drága gyermekek, kérjétek Jézust, hogy gyógyítsa meg azokat a sebeiteket, amelyeket életek folyamán kaptatok, bűneitek vagy szüleitek bűnei miatt... Hiszem, hogy el tudjátok hagyni a bűn útját és dönteni tudtok a szentség mellett... A szentgyónásban, az*

Istennel való találkozás által hagyjátok el bűneiteket és döntsetek a szentség mellett. Jézus iránti szeretetből tegyete ezt, aki saját vére által váltott meg benneteket, hogy boldogok lehessete és békességben élhessete.”

Az ember Istenhez való visszatérésének feltétele: bűnösségének felismerése és elismerése. Az ember számára legnehezebb az, hogy belássa bűneit. Mi könnyen felismerjük és meglátjuk másokban a rosszat és a bűnt. Saját bűneink azonban rejtve vannak. A bűn spirituális erő. Az ember nem tudja legyőzni a bűnt a saját erejéből. A bűnt egyedül csak Isten győzte le.

Elkövetett bűneink észrevétlenek szeretnének maradni, mert a bűn fél a világoosságtól. Az ember nem képes a saját erejéből és képességeivel megérteni és elhordozni a bűnösség érzését. Bűnösségünk megértése és elfogadása a Kegyelem ajándéka. Ezért hív bennünket oly gyakran a Szűzanya imára. Amikor az ima által beragyog bennünket Isten kegyelme, akkor látjuk meg lényünk azon részeit, amelyek nem Istenben és nem Istenért vannak, és nem a szeretet szolgálatában állnak.

A legtágabb értelemben bűn mindaz, ami rossz és negatív a világban. Minden szenvedés, vétek, sértés, gonoszság, betegség, halál, a háborúk, a tudatlanság, a tehetetlenség, igazságtalanság, gyűlölet. A bűn vétek. A vétket félelem kíséri. Félelem Istentől, félelem az emberektől. A bűn bizalmatlanság és ellenségeskedés Istennel szemben. A bűnben leszegényedünk és elszigetelődünk az élet forrásától.

Ezért mondja Szűz Mária: „*...Szívem vérzik látva titeket a bűnben...*” Édesanyai szíve különös módon vérzett Fiának keresztje alatt, a Kálvárián. Mária nem egy absztrakt lény, magányosan és elszigetelten az emberi társadalomtól. Ő teljesen normális személy, csapásoknak és mindenféle hatásoknak kiszolgáltatva. Lelkében és egész lényében átélte Fia halálának drámáját, aki magára vette a világ minden bűnét, hogy ezáltal megszabadítsa az átoktól a rabságban élő emberiséget. Ebben a tragikus pillanatban Mária Jézussal van a Kálvárián. Ahogyan Ádám és Éva együtt rontották el Isten teremtésének művét, úgy Jézus és Mária együtt tesznek helyre mindent. Mária a kereszt alatt is teljes szívéből újítja meg Fiat-ját – Legyen nekem. Mária a kereszt alatt bevezetett a fájdalom óceánjába, amely a mi üdvösségünk lesz.

Mindenekfelett való az Édesanya fájdalma, amikor azt látja, hogy a bűn elválaszt minket az élet forrásától, és saját döntéseink révén távolodunk el Istentől. Csak Isten tud megszabadítani bennünket az imádság által, és békét, örömet, szabadságot és jót ajándékozni nekünk már itt a földön.

Imádság

Szűz Mária, Te, aki aggódsz a mi életünk és lelkünk miatt, Te, aki közbenjársz értünk, könyörögj ki számunkra az őszinte megtérés, a szív és az élet megváltozásának kegyelmét. Te magad is megélted „a tőr fájdalmát”, amely átjárta a lelked, kérünk, ne engedd, hogy bűneink és mi magunk legyünk okai szíved fájdalmának, amely szeretet, és miattunk vérzik. Szeretnénk visszatérni az imához, amelyre fáradhatatlanul hívsz minket, hogy minél közelebb legyünk Istenhez, a béke, a megbocsátás és az öröm forrásához. Köszönjük Neked Szűz Mária türelmes szeretetedet. Köszönjük, hogy nem mondasz le rólunk, és nem szűnsz meg zörgetni lelkiismeretünk és szívünk ajtaján. Könyörögj ki számunkra a kegyelmet, hogy szívünkben meghallhassuk hívásodat, amely telve van irántunk való szeretettel. Ámen.

M.M.

(fordította: Sarnyai Andrea)

Hőn imádott Megváltó Jézusom! Leborulok szent lábaidhoz, úgy siratom minden bűnömet, és bocsánatot kérek Tőled az összes bűnért, amelyeket a világon elkövetnek.

Jézusom, köszönöm, hogy Te személyes kapcsolatban állsz mindazokkal, akik keresnek Téged. Köszönöm, hogy Te vezetsz minket a Feléd vezető úton. Köszönöm, hogy Te mindig velünk vagy. Köszönöm, hogy Magadra vetted a mi bűneinket, és meghaltál értünk, hogy megszerezted nekünk az örök életet.

Jézusom! Most, amikor egyre nehezebb lesz Téged követni, mert a sátán ezer csapdát állít elénk, most még erősebben hiszek a Te mindenhatóságodban és végtelen szeretetedben, hogy megmented a mi lelkünket, és megadod nekünk a tisztán látást, hogy melyik úton járjunk, ahol Rád találunk, és Téged követünk.

Jézusom! Imádott Királyom! Tudom, és hiszem, hogy a sátán csak annyit tehet, amennyit Te, az Isten megengedsz neki. Hiszem, hogy minden rosszból jót hozol ki, és mindent a mi üdvösségünkre fordítasz. Kérlek Uram, adj nekünk, keresztényeknek erős, tántoríthatatlan hitet, hogy keményen szembe szálljunk a sátánnal, és kitartsunk Melletted, ha kell, életünk feláldozása árán is! Ehhez add meg nekünk erősítő kegyelmedet és áldásodat az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.